

Van: Basta! <basta.org@telenet.be>
Aan: Basta! <basta.org@telenet.be>
Datum: 02/07/2010 10:42 PM
Onderwerp: Den Dagklapper

Den Dagklapper...

INHOUD

[2010.02.01 Antiboerka-imam verjaagd uit moskee \(De Morgen\)](#)
[2010.02.01 Gents koppel stelt VRT in gebreke na beelden \(De Morgen\)](#)
[2010.02.01 In Godsnaam-stel zegt VRT en Gentse schepen de wacht aan \(De Standaard\)](#)
[2010.02.01 Liefdadigheid \(De Morgen\)](#)
[2010.02.02 Brussels geweld willen we niet \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.02.02 Douglas De Coninck, journalist, woont in 1000 Brussel \(De Morgen\)](#)
[2010.02.02 Frankrijk - Geen staatsburgerschap voor man die vrouw in boerka wil \(de Volkskrant\)](#)
[2010.02.02 Gesprek over toevloed asielzoekers levert weinig op \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.02.02 Leden Blood & Honour naar strafrechter verwezen \(De Standaard\)](#)
[2010.02.02 Liefde \(De Morgen\)](#)
[2010.02.02 Neonazi's voor de rechter \(Knack\)](#)
[2010.02.02 Nultolerantie in Anderlecht \(De Morgen\)](#)
[2010.02.02 Politie wil staken vanaf 15 februari \(De Morgen\)](#)
[2010.02.02 Veel minder doden bij migratie naar Spanje \(Algemeen Dagblad\)](#)
[2010.02.02 Zero tolerance - links kiest voor "rechts" recept \(De Morgen\)](#)
[2010.02.02 Zero \(De Morgen\)](#)
[2010.02.03 Alles moet beter in Brussel \(De Standaard\)](#)
[2010.02.03 Daklozen en illegalen veroorzaken incidenten in Oostendse ontmoetingscentra \(Het Nieuwsblad\)](#)
[2010.02.03 De mentale muur van Kuregem \(De Morgen\)](#)
[2010.02.03 De verloren generatie van Kuregem en Molenbeek \(De Morgen\)](#)
[2010.02.03 Honderden illegalen via route langs E40 vanuit België naar Groot-Brittannië gesmokkeld \(De Morgen\)](#)
[2010.02.03 Organisatoren van racistische concerten voor eerste keer vervolgd \(De Morgen\)](#)
[2010.02.03 Razzia in zeshonderd Duitse bordelen \(de Volkskrant\)](#)
[2010.02.03 Softe praat, efficiënte remedies \(De Standaard\)](#)
[2010.02.03 Speciale eenheden vielen eerst binnen in verkeerde huis bij 70-jarige moeder van Brusselse sp.a-politica \(De Morgen\)](#)
[2010.02.03 Straffen wie uitgesloten wordt \(De Standaard\)](#)
[2010.02.04 Béatrice Delvaux en Yves Desmet vinden dat Brussel beter verdient dan de gangbare karikaturen \(De Morgen\)](#)
[2010.02.04 Bende mensensmokkelaars opgepakt \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.02.04 Huisjesmelker opgepakt in Brussel \(De Standaard\)](#)
[2010.02.04 Onze jongeren wordt geweld aangedaan \(De Morgen\)](#)
[2010.02.04 Opvang voor vluchtelingen geopend in Sint-Gillis \(De Morgen\)](#)
[2010.02.04 Verwerping van aanvraag Marokkaanse man wordt officieel gemotiveerd met seksisme \(De Morgen\)](#)
[2010.02.05 Eigenlijk zijn we blij met dit ironische toeval \(De Standaard\)](#)
[2010.02.05 Het veiligheidsprobleem in Brussel \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.02.05 Minister - Liever niet met taxi naar inburgeringscursus \(Algemeen Dagblad\)](#)
[2010.02.05 Netwerk van illegale mensensmokkelaars opgerold \(De Morgen\)](#)
[2010.02.05 Valkeniers legt Debie het zwijgen op \(Gazet van Antwerpen\)](#)
[2010.02.05 Van der Laan - Alleen een oen burgert niet in \(de Volkskrant\)](#)
[2010.02.06 Multiculturele spanningen \(De Morgen\)](#)
[2010.02.06 No Go \(B\)XL \(De Standaard\)](#)
[2010.02.06 Omvangrijke diefstal van paspoorten in Europa \(de Volkskrant\)](#)
[2010.02.06 Wij zijn bang van onze pubers \(De Standaard\)](#)
[2010.02.07 Nultolerantie in Kuregem - al 17 jongeren opgepakt \(De Morgen\)](#)
[2010.02.07 Extra agenten waken over nultolerantie in Anderlecht \(Gazet van Antwerpen\)](#)

Antiboerka-imam verjaagd uit moskee

PARIJS | De imam die zich uitsprak voor het Franse boerkaverbod heeft gisteren onder politiebegeleiding zijn moskee moeten verlaten. Gelovigen eisten dat de "verrader, ongelovige en jodenimam" zijn functie neerlegt. Dat melden Franse media.

Imam Hassen Chalghoumi is van mening dat het dragen van boerka's en niqabs behoort tot een minderheidstraditie binnen de islam die schadelijk is voor het geloof. Ook stelde hij in Le Parisien dat boerka's een gevangenis vormen voor vrouwen. Een Franse parlementscommissie pleitte vorige week dinsdag in een rapport voor een boerkaverbod.

De Morgen, 2010.02.01

[UP](#)

Gents koppel stelt VRT in gebreke na beelden "schijnhuwelijk"

GENT | Linsey Daman en Abdelali Yagoub, het koppel uit Sint-Amandsberg in de eerste aflevering van In Godsnaam op Eén, stelt de VRT en de Gentse schepen van Burgerzaken in gebreke. Yagoub gaf voor de camera toe dat hij problemen had met zijn papieren. Na de uitzending kondigde Gents schepen van Burgerzaken Catharina Segers aan dat er een nieuw dossier wordt geopend rond het huwelijk. "Dit komt zo goed als zeker voor de rechtbank", liet ze optekenen. De advocaat van het koppel, Abderrahim Lahlali, laat weten dat hij de VRT en de schepen in gebreke stelt. "Ik heb de VRT verzocht mij alle beelden en andere communicatie over te maken. De beelden mogen niet meer worden verwerkt, uitgezonden of verspreid."

Ook de schepen van Burgerzaken wordt in gebreke gesteld. "De uitzending en het commentaar van de schepen hebben mijn cliënten onherstelbare morele en materiële schade toegebracht", zei Lahlali nog.

De Morgen, 2010.02.01

[UP](#)

In Godsnaam-stel zegt VRT en Gentse schepen de wacht aan

Linsey Daman en Abdelali Yagoub, het jonge stel uit Sint-Amandsberg dat werd opgevoerd in de eerste aflevering van In Godsnaam op Eén, stelt de VRT en de Gentse schepen van Burgerzaken, Catharina Segers, in gebreke. Volgens hun advocaat, Abderrahim Lahlali, heeft de uitzending hun persoonlijke levenssfeer geschonden omdat ten onrechte de indruk van een 'schijnhuwelijk' is gewekt.

'Mijn cliënten hebben meegewerkt aan de reportage in de overtuiging dat er een evenwichtig portret zou worden gemaakt over een huwelijk tussen een moslim en een bekeerlinge. Ze meenden dat ze feedback zouden krijgen. Ze hebben ettelijke keren aan de VRT gevraagd om het programma voor uitzending te zien, maar dat kon nooit.'

Herroepen ze dan wat ze in het programma hebben gezegd?

Lahlali: 'Nee, gezegd is gezegd. Het gaat erom dat bepaalde zaken uit hun context zijn gerukt. Mijn cliënten zijn negen maanden lang gevolgd. Er is 13 à 14 uur lang gefilmd. Meneer heeft gezegd dat hij vroeger onder een andere naam heeft gewerkt, toen hij nog het vluchtelingenstatuut had. Hij is als niet-begeleide minderjarige het land binnengekomen. Hij heeft toen ook een valse geboortestad opgegeven. Dat fragment is maar een flard van een drie uur durende opname, waarin hij zijn hele verblijfsrechtelijke situatie heeft uitgelegd.'

'Wat men heeft laten vallen, is dat mijn cliënt die fouten bij de burgerlijke stand van Gent is gaan rechtzetten, enige tijd voor zijn huwelijk. Ik heb daar de bewijsstukken van. Toen hij zijn trouwaanvraag deed, was hij met alles in orde. Als de Gentse schepen Segers in de reacties op het programma over "valsheid in geschrifte, heeft gesproken, dan is zij daar bijgevolg mee verantwoordelijk voor.'

U stelt niet alleen haar in gebreke, maar ook de programmamakers. Nochtans hebben zij niet het woord 'schijnhuwelijk' in de mond genomen. Programmamaakster Annemie Struyf heeft achteraf ook duidelijk afstand genomen van dat woord.

'Ik heb haar opiniestuk in uw krant met aandacht gelezen, maar dat is mosterd na de maaltijd. Alle media hebben de dag na de uitzending geschreven dat het om een schijnhuwelijk ging. Wat het publiek na zo'n uitzending denkt, dát is wat telt. En hoe komt het dat ze zo denken? Nogmaals, omdat er zodanig geknipt en herplakt is dat er een foute indruk is gewekt. Artikel 4 van de privacywet zegt dat men een eerlijk en rechtmatig beeld moet geven over de mensen van wie men gegevens verzamelt; men moet daarbij rekening houden met de verwachting van de betrokkenen. Dat heeft de VRT hier duidelijk niet gedaan.'

'De uitspraken over de valse naam en geboortestad werden meteen gevolgd door iemand van de vereniging Al Minara, die zei dat liegen niet verboden is volgens de islam. Dat fragment had helemaal niets met mijn cliënt te maken. Op het moment dat hij trouwde, had hij alles officieel rechtgezet.'

Hebben uw cliënten last van de verkeerde perceptie die is ontstaan?

'Dat zal wel zijn. Ze durven niet meer op straat te komen omdat ze onmiddellijk worden herkend. En terwijl meneer vroeger twee tot drie keer in de week gebeld werd voor uitzendwerk, wordt hij nu door geen enkel uitzendbureau meer gebeld. Ze leiden onherstelbare morele en materiële schade.'

En wat nu?

'Ik heb alle administratieve stukken van de stad Gent en ik heb alle beelden opgevraagd bij de VRT. Vanaf nu mogen die beelden niet meer vertoond worden. Dit is een noodzakelijke eerste stap. Ik ga alles grondig bestuderen en kijken wat we kunnen doen. We sluiten niet uit dat we hierna een gerechtelijke procedure starten.'

De Standaard, 2010.02.01, Veerle Beel

UP

Liefdadigheid

Sinds enkele jaren is deze Guatemalteekse vrouw met een Belg getrouwd, en sinds die trouwdag beschikt ze over haar officiële papieren.

Vandaag volgt ze taallessen aan het Huis van het Nederlands. Ze vindt het prettig dat ze naar school kan gaan, en in het gesproken Nederlands slaat ze zich behoorlijk uit de slag.

Maar liever dan naar school te gaan zou ze willen werken. Jammer genoeg is er voor haar geen werk, hoewel ze goed kan poetsen, "limpiar", ze kent de kneepjes van dat vak, alleen moet ze voor elk schoonmaakbedrijf eerst de taal kennen, dat begrijpt ze, en dat betreurt ze. Zij en haar man hebben geld nodig. En ze is niet piepjong meer, dus erg comfortabel voelen die schoolbanken niet aan.

Toch heeft ze in dit land al goed en hard gepoetst, tot knieën en vingerknoken openlagen.

Dat was toen ze nog geen officiële papieren bezat. Toen poetste ze voor een vrouw die woont in een van de weinige stadsstraten waar de herenhuizen aanlegde voortuinen hebben, en met een fraaie garage zijn toegerust. Toen de Guatemalteekse vrouw zag dat in dit land woningen voor auto's werden gebouwd, kon ze eerst haar ogen niet geloven. In haar Guatemala hebben de mensen niet eens onderdak, laat staan hun auto's.

Maar in dat ene herenhuis schuurde en schrobde ze dag en nacht.

Omdat de Guatemalteekse geen papieren had, en omdat de vrouw des huizes die zwakke plek kende, werd ze niet in geld betaald maar met dreigementen. Dat ze het niet in haar hoofd moest halen om te klagen, want dat de politie dan snel voor de deur van de vluchteling zou staan. Dat ze het niet moest wagen om niet op te dagen voor het werk, want dat ze dan weer gauw op het vliegtuig huiswaarts zat.

Het is haar man die haar uit dit huis heeft weggehaald. En het is samen met haar man dat de vrouw uit Guatemala nu bidt voor de ziel van de vrouw uit de chique straat.

De Morgen, 2010.02.01, Margot Vanderstraeten

UP

Brussels geweld willen we niet

Vorig jaar is in Antwerpen het aantal criminele feiten met negen procent gestegen. Dat is triest nieuws, want met lichte dalingen in 2007 en 2008 leek het de goede kant op te gaan. Niet dus, want het is niet uitgesloten dat bij het definitief afsluiten van de criminele boekhouding voor 2009 het recordaantal misdrijven - 52.246 in 2002 - zal worden geëvenaard of zelfs overschreden.

De cijfers zijn voortijdig gelekt door VBkopman Filip Dewinter. Hij brengt de stijging weinig verrassend meteen in verband met het toenemend aantal migranten op het grondgebied. Dat is een interpretatie, want de dienst Strategische Misdaadanalyse van de lokale politie maakt de link tussen criminaliteit en afkomst niet publiek. Maar elke Antwerpenaar met enig gezond verstand kan zijn ogen niet sluiten voor de grond van waarheid in de woorden van Dewinter.

Uit de forse toename van het aantal inbraken in woningen en handelszaken blijkt dat in Antwerpen georganiseerde bendes actief zijn. Dat zeggen overigens niet alleen de cijfers, het strookt ook met de ervaringen van de cel Jongerencriminaliteit van de lokale politie. Net toen die club van ervaren politiemensen het gevoel kreeg dat ze vat begon te krijgen op de losgeslagen jongeren van Marokkaanse origine, kwam de golf uit Oost-Europa erbij. En die blijkt nog driester en nog moeilijker te beheersen.

Hoe lossen we dit op en vermijden we toestanden zoals die zich nu in sommige Brusselse gemeenten afspelen? De Antwerpse politie maakte er de jongste jaren een gewoonte van om elk jaar een vijftal soorten misdrijven te bepalen waarop ze zich extra ging concentreren. Die tactiek leek enkele jaren te werken, en daarom zijn de resultaten voor 2009 des te teleurstellender: voor het merendeel van de korpsprioriteiten ligt het aantal misdrijven ruim boven de streefwaarden.

Het stadsbestuur, de politie en het parket zullen zich dus ernstig moeten beraden over de maatregelen die nodig zijn om de Antwerpenaars in een veilige stad te laten leven. Al moet daar meteen aan worden toegevoegd dat de nieuwe cijfers vooral ook een signaal moeten zijn aan de federale regering. Want het is niet de stad die beslist hoe het gerecht met criminelen omgaat, op welke manier jeugddelinquenten worden behandeld en hoeveel gevangenis en gesloten instellingen er worden gebouwd. Over dus naar de toch al veelgeplaagde minister van Justitie Stefaan De Clerck.

Gazet van Antwerpen, 2010.02.02, Lex Moolenaar

UP

Douglas De Coninck, journalist, woont in 1000 Brussel

Spreeken we over dezelfde stad?

Er zijn ook mensen die in Brussel wonen en die nog nooit zijn overvallen. Het opbod aan maatregelen van Vlaamse politici doet je afvragen of ze het werkelijk over Brussel hebben.

We hadden het er vrijdagavond op café nog over, mijn vriend Sven en ik. Ons overkomt nooit eens wat. Iedereen heeft verhalen over afpersers, kalasnikovs, aanrandingen en fietsersbespuwers (een tot voor kort onbekend probleem, maar onlangs door Luckas Vander Taalen onder de aandacht gebracht). Wij niet. Het zijn altijd dezelfde die worden overvallen. De criminelen negeren ons, al twintig jaar lang. Met uitzondering van de ruitentickers. Ruitentickers, zo is mij verteld, zijn jongelui van vermoedelijk Maghrebijnse origine die 's nachts door de straten dolen met een apparaatje dat reageert op batterijen van een laptop. (Laat in Brussel nooit je laptop achter in je auto. Elders ook niet, overigens. Leg preventief een koran op de achterbank.) Gemiddeld één keer per jaar is het van dat. Pats, ruit kapot, glaskorrels, Carglass. Je moet wel even langs bij de politie voor een aangifte. De verbalisant van dienst is een kwieke, perfect tweetalige twintiger, iemand uit de rand die in Brussel dienstjaren zit te vergaren om sneller zijn ultieme levensdroom te kunnen realiseren: wijkinspecteur worden in Steenhuffel.

- En waar woont u?
- Duizend Brussel.
- (verrast) U woont in Brussel?
- Ja, is dat een probleem?
- (diepe zucht, gemonkel) Dat versta ik nu eens niet. Dat mensen hier wonen.

Dit overkomt ons wel, heel vaak zelfs. Een agent of een ambtenaar die in opperste staat van verwondering vraagt: "Gij woont in Brussel?" Op de toon van: "Dus u kickt op zweepslagen?"

Deze agent ziet mij als een verdwaalde en mits enige rede misschien nog te redden soortgenoot. Ik vraag mij af wat hij

denkt en zegt, als niet ik maar Mohamed of Mehdi zijn kantoor binnenkomen.

Ik geloof echt dat de mensen van de industriële hogeschool in Anderlecht niet zomaar hebben beslist hun school te sluiten, en ik geloof ook dat het jeugdsanctierecht in Brussel goed fout zit, maar het opbod aan maatregelen waar de Vlaamse politici nu mee komen, doet je afvragen of we het over dezelfde stad hebben. Nachtrechtbanken! Zero tolerance! Heropvoedingskampen! Waar gaat dit over? Over de stad of over wie het meeste tv-minuten weet te vergaren? In week 1 schiet de politie de gewapende overvaller van de Lidl in Laken dood. In week 2 schieten de overvallers van een wisselkantoor terug naar de politie. Mij lijkt dit eerder te wijzen op een spiraal van geweld onder beroepsgangsters dan iets wat direct in verband staat met de school in Anderlecht. (Net als de meeste mensen vinden gangsters het niet prettig om te worden doodgeschoten. Dit komt voor sommigen misschien als een zware schok, maar sorry: zo is het.) We kennen het probleem, we kennen de (echte) proporties en we kennen ook de oorzaken. Brussel is de Europese hoofdstad van de jeugdwerkloosheid. Dat komt doordat de door Vlaanderen en de Franse gemeenschap uitgetekende onderwijsstructuren volkomen onaangepast zijn aan deze diverse, meertalige stad. Er zijn wijken waar de jeugdwerkloosheid (-25 jaar) boven de 50 procent uitgaat. Dit is om van te duizelen. Dit zijn duizenden en duizenden jongelui aan wie duidelijk wordt gemaakt dat zij hun plaats moeten leren kennen, aan de rand van of buiten deze samenleving. Je kan, zoals Brice De Ruyver, ervoor ijveren om de "verloren generatie" uit de samenleving te halen. Maar waar naartoe? En hoeveel jongeren, vijfhonderd? Zeshonderd? Wat met hun jongere broertjes? En hoeveel generaties laten we hierna nog "verloren" gaan? Zullen we ze vergassen dan?

Eén politiezone of zes: het is een boeiend debat in de marge. Zolang de verplichte kennis van twee talen hét criterium is dat bij aanwervingen voorgaat op alle andere, zit je met een overaanbod aan agenten die deze stad haten. Met hun zero tolerance-front hebben de Vlaams-Brusselse politici ons laten zien aan wiens kant zij staan. Deze stad wordt aan Vlaamse zijde mee bestuurd door politici die iedereen afraden om er te komen wonen.

Wij hebben ook dit weekend in Brussel overleefd. Geen brandbom, geen handgranaat, geen kalasjnikov. Niks. Zelfs de ruitjes van de auto zijn nog heel. Het was gewoon een leuk weekend met aardige mensen om ons heen. En loeiende sirenes, ver weg. Het meest doordachte politieke statement kwam van Niels Albert, na zijn opgave op het WK veldrijden: "De klimaatopwarming, dàt is erg."

De Morgen, 2010.02.02, Douglas De Coninck

[UP](#)

Frankrijk: Geen staatsburgerschap voor man die vrouw in boerka wil

PARIJS - Frankrijk heeft geweigerd het staatsburgerschap toe te kennen aan een man die zijn vrouw verplicht een boerka te dragen. Die mededeling kwam dinsdag van Eric Besson, minister van Immigratie.

De vrouw is Française en woont al een aantal jaren in Frankrijk. Haar man, die Marokkaans is, wilde zich laten naturaliseren in het kader van de gezinshereniging. Tijdens een voorbereidend gesprek zei de man de scheiding van kerk en staat niet te accepteren, een vrouw niet gelijkwaardig te achten aan een man, en zijn vrouw te zullen verplichten haar lichaam van hoofd tot voeten te bedekken. Zijn vrouw zou daarmee instemmen.

De minister ziet in deze overtuigingen reden de aanvraag te weigeren. De Raad van State, die zo'n weigering moet goedkeuren, onderschrijft dat deze opvattingen inburgering verhinderen.

Kernwaarden

In juni 2008 weigerde de Raad van State een Marokkaanse boerkadraagster te naturaliseren, omdat het om een 'radicale geloofsuiting ging die niet overeenstemt met de kernwaarden van de Franse samenleving'.

Sinds de zomer van 2009 wordt gedebatteerd over een verbod op de boerka (in Frankrijk vaak een nikab, die de ogen vrijlaat). Ook de commissie die vorige week rapporteerde, noemde de boerka een reden het staatsburgerschap niet toe te kennen.

de Volkskrant, 2010.02.02, Ariejan Korteweg

[UP](#)

Gesprek over toevloed asielzoekers levert weinig op

Een ontmoeting tussen het OCMW van Antwerpen en de staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie, Philippe Courard (PS), heeft dinsdag weinig opgeleverd.

Het gesprek kwam er naar aanleiding van de noodkreet van OCMW-voorzitster, Monica De Coninck (sp.a), over de toevloed van asielzoekers, het gebrek aan opvangplaatsen en het uitblijven van een spreidingsplan.

Behalve oplossingen voor deze problemen vraagt het OCMW van Antwerpen ook strengere voorwaarden voor gezinshereniging en een humane uitwijzing voor asielzoekers die op het einde van hun procedure zitten.

De staatssecretaris belooft "de vragen te onderzoeken en zal de bekommernissen van het OCMW overbrengen aan de federale regering". Op het overleg in Brussel waren ook OCMW's van andere grote steden aanwezig.

Gazet van Antwerpen, 2010.02.02, PVdP

UP

Leden Blood & Honour naar strafrechter verwezen

De raadkamer in Veurne heeft dinsdagmorgen drie leden van de neonazistische beweging Blood & Honour verwezen naar de correctionele rechtbank. De drie zullen zich voor de strafrechter moeten verantwoorden voor het organiseren van neonaziconcerten in Bellegem, nabij Kortrijk, op 19 april 2008 en in Diksmuide op 18 oktober 2008. Van het evenement in Bellegem werden destijds undercoverbeelden gemaakt door een journalist. Die beelden zijn bij het dossier gevoegd.

Het concert op een camping in Diksmuide werd aangekondigd als een Keltisch huwelijksfeest. Uiteindelijk bleek het om een concert te gaan als eerbetoon aan de overleden stichter van de internationale organisatie Blood & Honour, Ian Stuart Donaldson.

De Standaard, 2010.02.02, hrt

UP

Liefde

Het uitschot moet van de straat, zonder meer. Maar mag je nog hopen dat Brussel niet als een soort Guantánamo Bay uit de rechtsstaat wordt getild? Laat Brel ook nog eens zingen over de hoofdstad. Nu lijkt het of Brussel het enige oord van verderf is, in het westelijke halfmond.

Zou het in Rio zoveel beter zijn? Of in Parijs en Londen? Ik ben redelijk vertrouwd met Amsterdam, en ik kan u zeggen: zonder ogen in de rug kom je in sommige buurten de straat niet over. In de Bijlmer is het overdag al link. Ouwe vrouwtjes met een hondje zie je niet meer.

Brussel blijft een fascinerende stad. Ornamentieker zullen ze het in Dubai niet bedenken. Ook nog la bonne vie à la carte. RSC Anderlecht: een schitterende club, met poëzievoetbal. Maar mag je het nog wel zeggen? In dit gespleten land is het bon ton om alles wat hoofdstedelijk is verval en ellende aan te praten. Sommige Vlaamse politici maken er zelfs een electorale woekerpolis van. Hoe meer (Marokkaanse) etters in Molenbeek en Anderlecht hoe liever. Valt er weer eens iets te loeien.

Brusselse burgemeesters zijn uiteraard baronnen. Zelfverklaarde aristocratie, altijd loops voor een blik prestige. Beleid: ho maar! Zou het in Vlaamse dorpen en steden dan anders zijn? Zie ze toch pronken met hun tricolore sjerp, in Aalter en Schoten. Evengoed Vopo's van imaginaire grensbewaking.

Politie en brandweer doen het werk.

De grootstad als vijandbeeld: het is zo Vlaams dat het zelfs de Turtelboompjes en de Stefaan De Clerckx ingebakken zit.

Hallo, wat zou er in Brussel meer te beleven zijn dan in Kortrijk?

Steden hebben criminele rafelranden. Daar moet je hard in zijn. Maar ook weer niet zo hard dat je het hart uit de stad neemt.

Brussel: er is te weinig liefde.

De Morgen, 2010.02.02, Hugo Camps

UP

Neonazi's voor de rechter

Drie leden van de extreem-rechtse organisatie Blood & Honour zijn dinsdag naar de correctionele rechtbank verwezen. Ze zullen zich moeten verantwoorden voor het organiseren van enkele neonaziconcerten.

Het drietal werd dinsdag door de raadkamer in Veurne naar de rechter verwezen. Ze worden door het federaal parket vervolgd wegens inbreuken op de racismewet.

De zaak heeft betrekking op twee neonaziconcerten in West-Vlaanderen: in Bellegem op 19 april 2008 en in Diksmuide op 18 oktober 2008.

Van het evenement in Bellegem werden destijds undercoverbeelden gemaakt door een journalist. Die beelden leidden tot heel wat ophef en zijn bij het dossier gevoegd.

Het concert op een camping in Diksmuide werd aangekondigd als een Keltisch huwelijksfeest. Uiteindelijk bleek het om een concert te gaan als eerbetoon aan de overleden stichter van de internationale organisatie Blood & Honour, Ian Stuart Donaldson.

Knack, 2010.02.02

UP

Nultolerantie in Anderlecht

Drastische maatregel moet geweld en onveiligheidsgevoel in Brussel indijken

Er zal voortaan een nultolerantie worden gehanteerd in de Anderlechtse quartiers chauds. Dat is gisteren besloten op een overleg tussen enerzijds de kabinetten van Justitie en Binnenlandse Zaken, en anderzijds de burgemeester van Anderlecht, de politie en het parket van Brussel. Bedoeling is om de recente golf van gewelddadige criminaliteit een halt toe te roepen.

Door Marjan Justaert

Brussel | Het overleg tussen de partijen was al langer gepland na een resem incidenten in de Brusselse gemeente. Ook politiek is de veiligheid in Brussel een heet hangijzer. Premier Leterme is voorstander van een fusie van de zes politiezones, maar wil die niet van bovenaf opleggen.

Het overleg was er gekomen nadat het Institut Supérieur Industriel de Bruxelles besloten had zijn campus in de Anderlechtse Grondelstraat te verlaten omdat de eerste- en tweedejaarsstudenten, die daar les kregen, sinds verschillende weken het doelwit waren geworden van straatcriminelen, én nadat er verschillende schietincidenten waren geweest in het Brusselse. Afgelopen weekend nog kreeg een 39-jarige agent van de Brusselse anti-overvalbrigade drie kogels van een kalasjnikov in het been bij een drieste schietpartij die volgde op een mislukte overval op een wisselkantoor.

Snelrecht

Op het overleg, waaraan naast procureur des Konings Bruno Bulthé ook de burgemeester van Anderlecht, Gaëtan van Goidsenhoven (MR), de korpschef van de Brusselse politiezone Zuid Alphonse Peeters, de directeur-coördinator van de Brusselse federale politie Jacques Deveaux, en afgevaardigden van de ministeries van Binnenlandse Zaken en Justitie deelnamen, is besloten tot onmiddellijke en concrete maatregelen.

"Zogenaamde no-go zones worden niet geaccepteerd", zegt parketwoordvoerder Jos Colpin. "In de betrokken wijken zal een nultolerantie worden gehanteerd en de structuren van parket en politie zullen daaraan aangepast worden en waar nodig versterkt."

Noch het parket, noch de politiezone Zuid willen meer uitleg geven over de concrete invulling van de nieuwe aanpak, maar in gerechtelijke kringen valt te horen dat er allicht enkele magistraten worden toegevoegd aan de pas geïnstalleerde permanentiedienst van het parket, dat de zone Zuid bijstand zal krijgen op precaire momenten en dat illegaal wapenbezit en -handel extra in de gaten zal worden worden. Bovendien blijft het parket ijveren voor invoering van snelrecht

Ook minister van Justitie Stefaan De Clerck (CD&V) vindt dat er "voor bepaalde delen van Brussel voor een bepaalde tijd een nultolerantiebeleid nodig is". Hij wil ook laten onderzoeken hoe in Brussel sneller kan worden gedagvaard en bekijken of de rechtbanken van eerste aanleg voldoende zittingen houden om de straatcriminelen die worden opgepakt, sneller te berechten (DM 1/2). Morgen zal de minister samen met zijn collega van Binnenlandse Zaken Annemie Turtelboom (Open Vld) de maatregelen aankaarten op het kernkabinet.

"Doorlichting zonder taboes"

François Debats, de directeur van het Institut Supérieur Industriel de Bruxelles (ISIB), is tevreden over de getroffen maatregelen. Hij denkt er zelfs aan om terug te keren naar de campus in Anderlecht. Mogelijk gebeurt dat al na de krokusvakantie. "Het overleg heeft mij gerustgesteld", zei Debats. "Iedereen heeft mij duidelijk gezegd dat ze zich bewust zijn van de problematiek en ik heb ook de manifeste wil gevoeld om de zaak aan te pakken. Ik verwijt de politie van Anderlecht ook niets, omdat ik weet dat ze zich meer dan 100 procent heeft ingezet."

Premier Yves Leterme (CD&V) laat intussen weten dat hij "heel de keten van beveiliging wil doorlichten, zonder taboes."

Hij is niet zomaar van plan om in te gaan op de roep van sommige Brusselse burgemeesters om meer geld en middelen vrij te maken. "Er moeten eerst garanties zijn dat die extra middelen goed worden aangewend", aldus Leterme.

Ook hij is een voorstander van de eenmaking van de zes Brusselse politiezones tot één grote zone (zie blz. 11) maar wil dat niet manu militari doordrukken. Net als Turtelboom is premier Leterme ervan overtuigd dat het weinig zin heeft om de fusie van politiezones van bovenaf op te leggen. Zeker niet als er in Brussel geen wil is om daaraan mee te werken. Toch zou het volgens Leterme een goede zaak zijn als er werk kan worden gemaakt van een "schaalvergroting".

De Morgen, 2010.02.02, Marjan Justaert

UP

Politie wil staken vanaf 15 februari

BRUSSEL | De politievakbonden hebben gisteren een stakingsaanzegging ingediend die ingaat op 15 februari en afloopt op 31 maart. Ze geldt voor alle personeelsleden van de zes Brusselse politiezones.

Het ACOD, ACV, NSPV en VSOA protesteren tegen de veiligheidsproblematiek in sommige Brusselse wijken. "Het personeel eist een krachtdadig optreden van alle verantwoordelijken, zowel op juridisch als op politiek vlak. Geen oeverloos gepalaver en loze beloften deze keer, maar effectieve maatregelen", zeggen ze.

De bonden protesteren tegen "het toenemende aantal gevallen van extreem geweld tegenover politieambtenaren, waarbij wordt vastgesteld dat buitenproportionele gewelddadige middelen worden aangewend, zoals oorlogsvuurwapens van het type kalasjnikov". Verder vinden ze dat de ploegen op het terrein "onvoldoende gesteund" worden door back-upploegen van de eigen zone, en dat er onvoldoende samenwerkingsakkoorden zijn met naburige zones of met de federale politie.

Bescherming personeel

De bonden spreken ook van gedemotiveerd personeel door "onbegrijpelijke beslissingen" van de juridische overheden, waardoor in sommige wijken een sfeer van straffeloosheid zou heersen. Ook klagen ze onder meer over "beschadigingen van voertuigen, bedreigingen ten opzichte van het personeel, en verbale maar vooral ook fysieke agressie". Ten slotte willen de bonden dat er werk wordt gemaakt van het "reeds lang beloofde wetsvoorstel" dat agressie tegen politiemensen harder aanpakt.

De Morgen, 2010.02.02, Marjan Justaert

UP

'Veel minder doden bij migratie naar Spanje'

MADRID - Het aantal migranten dat omkwam bij pogingen Spanje via zee te bereiken, lag in 2009 veel lager dan in de jaren daarvoor. Vorig jaar moesten circa tweehonderd illegalen hun boottocht naar een van de Spaanse costa's met de dood bekopen. In 2008 kwamen bij die boottochten 580 migranten om en in 2007 921.

Er zijn in 2009 minder migranten omgekomen die per boot Spanje probeerden te bereiken. ANP Dat heeft de Spaanse mensenrechtenorganisatie Apdha gemeld, aldus het Spaanse persbureau Europa Press dinsdag. De mensenrechtenorganisatie baseert zich in haar rapport op gegevens uit Afrikaanse landen en Spanje. Apdha werkt in Afrika samen met plaatselijke hulp- en mensenrechtenorganisaties. De Spaanse regering denkt dat er in 2009 zeker 56 illegalen op weg naar Spanje zijn bezweken.

Apdha denkt dat het aantal omgekomen illegalen vorig jaar fors is gedaald omdat veel minder migranten hebben geprobeerd Spanje te bereiken. Het Zuid-Europese land verkeert in een grote economische crisis en is daarom niet meer zo in trek bij migranten. Bovendien is Madrid in de afgelopen jaren veel strenger gaan controleren op illegalen.

De Spaanse minister van Binnenlandse Zaken Alfredo Pérez Rubalcaba meldde onlangs dat in 2009 7285 migranten zijn onderschept tijdens hun illegale oversteek naar Spanje. In 2008 werden 13.425 immigranten opgepakt. (ANP)

Algemeen Dagblad, 2010.02.02

UP

Zero tolerance: links kiest voor "rechts" recept

Brussel | De roep om zero tolerance klonk de afgelopen dagen plots heel erg luid. Ook Groen! en sp.a pleiten tegenwoordig voor een keiharde repressieve aanpak van jonge criminelen.

Groen!-politicus Luckas Vander Taelen hanteert al langer een harder discours als het over criminaliteit en overlast in Brussel gaat. Zijn oproep bleef echter beperkt tot een persoonlijke noodkreet die binnen zijn partij zelfs tot heel wat wrevel leidde. Nu krijgt Vander Taelen wel steun van zijn partij. "Wij zijn inderdaad voor zero tolerance voor bepaalde misdrijven en gericht in plaats en tijd", zegt voorzitter Wouter Van Besien. "Zeker als het gaat over wapenbezit moet er keihard opgetreden worden."

Bij sp.a was het de Brusselse politica Yamila Idrissi die dit weekend om nultolerantie verzocht. Ook zij wordt bijgetreden door haar partijvoorzitster. Volgens Caroline Gennez verkondigt haar partij die boodschap echter al geruime tijd. "Ik denk niet dat de sp.a fundamenteel anders reageert dan twee jaar geleden. We hebben altijd gepleit voor een kordate aanpak." "Helemaal nieuw is het niet", beaamt professor Carl Devos (UGent). "Wel nam men de term zero tolerance tot voor kort niet snel in de mond." Volgens Devos weet de linkerkant dat ze het probleem veel te lang "rechts" heeft laten liggen. "Nu beseft men dat er aan die harde aanpak niets "rechts" is en dat je die kan linken aan een progressieve houding." Maar niet iedereen is blij met de "rechtse" toon van sp.a en Groen!. "We moeten opletten dat we elkaar niet opjutten", waarschuwt Brusselkenner Eric Corijn (VUB). "De roep om zero tolerance is een uiting van frustratie, niet zozeer van goede politiek." De socioloog ontkent niet dat er een veiligheidsprobleem is, maar vraagt wel om de achterliggende redenen niet uit het oog te verliezen. "De staat is haar contract met die buurten niet nagekomen. Een op vijf Brusselse jongeren verlaat de school zonder diploma. Van de 700.000 werkplaatsen in Brussel wordt 55 procent ingenomen door

niet-Brusselaars. Als je dat in beschouwing neemt, is het niet moeilijk om te begrijpen dat er een strijd woedt over wie de baas is in de publieke ruimte. Wie denkt dat men criminaliteit uit de stad kan helpen met zero tolerance, gelooft in een illusie."

De Morgen, 2010.02.02, Thomas Mels

UP

Zero

Zerotolerantie kan in een aantal probleemwijken een probaat middel zijn om een acute crisissituatie kortstondig te ontmijnen. Het kan nodig zijn om het gezag van de overheid en politiediensten weer te herstellen in buurten waar scholen zich anders genoodzaakt zien om te verhuizen. Zerotolerantie is een methode om op te treden tegen een groep van naar schatting 500 jongeren die anders die wijken onleefbaar maakt. Maar het is tegelijk een illusie te denken dat hiermee de problemen opgelost gaan geraken. Want dit probleem kan niet opgelost worden door politie en gerecht alleen, zelfs niet als dat laatste plotsklaps superefficiënt zou worden.

De Morgen is de enige Vlaamse krant die in Brussel stad wordt gemaakt. Tien jaar lang deden we dat in Kuregem, de probleemwijk van Anderlecht. Vandaag zitten we op een steenworp van Molenbeek en het Klein Kasteeltje. Veel van onze journalisten wonen in Brussel, ook in de probleembuurtten. We hebben dus wel wat recht van spreken als het over Brussel gaat, een stad waar we al bij al van houden. Het probleem van Brussel is dat de potentieel explosieve "banlieues" midden in de stad liggen, aan de sikkels van de Kanaalzone. Achtergestelde buurten, verwaarloosde publieke infrastructuur, torenhoge werkloosheid, armoede en onaangepast onderwijs vormen er een explosieve cocktail die eigenlijk nog redelijk weinig tot ontploffing komt. Wanneer dat wel gebeurt, is repressie natuurlijk nodig om het geweld in te dijken. Toch is het een naïeve droom te geloven dat deze aanpak de oorzaken van de situatie zal wegvegen.

Een kwart van de Brusselse bevolking heeft geen werk. Een op de drie jongeren heeft geen baan. Het gemiddelde inkomen van de Brusselaar ligt 15 procent lager dan het Belgische gemiddelde. Ongeveer een derde van de bevolking leeft onder de armoedegrens. Een derde van de Brusselse kinderen groeit op in een gezin waar geen inkomen uit arbeid binnenkomt. Om dergelijke zaken aan te pakken hebben we een stevig beleid nodig. Maar dat beleid ontbreekt vandaag, omdat Brussel een institutioneel monster is waar 11 verschillende overheden elkaars bevoegdheid betwisten. De 19 gemeentelijke baronieën en de zes politiezones staan een gecoördineerde aanpak in de weg.

Zerotolerantie kan even nuttig zijn, maar neemt de oorzaken niet weg.

De Morgen, 2010.02.02, Yves Desmet

UP

Alles moet beter in Brussel

Nultolerantie zal tijdelijk nodig zijn in Brussel, maar het is geen wondermiddel, waarschuwt STEFAAN VAN HECKE, die een globale aanpak voorstelt.

Onze steden, wijken en straten moeten voor iedereen elke dag opnieuw veilig en aangenaam zijn. Helaas is dat niet overal het geval. In onze hoofdstad loopt een en ander zwaar fout. De criminaliteit moet daarom streng aangepakt worden, met een tijdelijke en gerichte nultolerantie in bepaalde wijken voor bepaalde misdrijven. Maar nultolerantie is niet het wondermiddel waar iedereen op hoopt. Enkel een globale aanpak van de criminaliteit garandeert een blijvend resultaat. Structurele maatregelen die de volledige 'strafrechtketen' aanpakken, blijven noodzakelijk. Elk onderdeel van de ketting moet versterkt worden, anders breekt hij, zoals intussen is gebeurd.

Laten we daarom de ketting herstellen door de verschillende schakels structureel te versterken: preventie, de werking van de politiediensten, de opvolging door justitie, de uitvoering van de straffen en de reïntegratie in de maatschappij van veroordeelden.

Preventie

Preventie is en blijft de eerste schakel. Een globaal beleid is nodig voor een arbeidsmarkt die niet discrimineert, forse investeringen in aangepast onderwijs, de verbetering van het woonbeleid en een beter beheer van de publieke ruimte.

Politie

Politietussenkomen is vaak nodig. Maar ook die heeft een belangrijke preventieve taak. Investeren in wijkagenten en basispolitiezorg kan kleine criminaliteit en dus veel wrevel vermijden. Dat deze eerstelijnsagenten in bepaalde buurten niet meer zouden kunnen werken, kan en mag nooit aanvaard worden.

Onvermijdelijk zal de politie ook als ordehandhaver moeten optreden. Brussel heeft nood aan een goed opgeleid, gemotiveerd korps dat de wijken kent, met een sterke leiding die ervoor zorgt dat de politieagenten in alle wijken blijven gaan. Vergeten we niet: de eerste slachtoffers van criminaliteit zijn altijd de omwonenden. Dat zijn vaak mensen die

sociaal minder sterk staan en niet de financiële middelen hebben om te verhuizen naar een 'betere' wijk of naar de Brusselse Rand.

Naast nabijheid is ook de eenvormigheid in het Brusselse politiebeleid belangrijk. De versnippering in politiezones lijkt nefast voor een goede werking. En de achterstand in de broodnodige aanwervingen moet weggewerkt worden.

Achterliggende criminaliteit aanpakken

Drugstrafiek, illegale autohandel, naaiateliers met zwartwerk en uitbuiting, verboden wapenhandel, prostitutie en mensenhandel verdragen geen pottenkijkers. Daarom willen sommige criminele bazen de politie uit hun wijk houden. Hier keihard tegen optreden is niet alleen een taak voor de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken, maar ook voor de ministers bevoegd voor fiscale controles, economische inspectie en sociale inspectie. De hele federale regering is verantwoordelijk.

Geen misdaad blijft ongestraft

Nultolerantie kan, als het geldt voor bepaalde misdrijven en beperkt in de tijd. Wapenbezit, car- en homejackings, steaming en andere misdrijven moeten zeer streng aangepakt worden. In samenspraak met het parket kunnen bepaalde misdrijven prioriteit krijgen, omdat zij het samenleven ontregelen. Maar laten we toch waakzaam blijven. Nultolerantie is ook een containerbegrip dat gemakkelijk misbruikt wordt. Sommige steden hangen al vol met bewakingscamera's. Zo wordt preventie omgebogen tot argwaan en wordt elke burger een potentiële misdadiger.

Justitie

Al te vaak worden criminelen opgepakt, maar niet vervolgd. Wie enkele uren na zijn arrestatie weer vrij op straat loopt om opnieuw dezelfde misdrijven te plegen, waant zich straffeloos. Dit is onaanvaardbaar. De regering moet eindelijk werk maken van de broodnodige en grondige hervorming van Justitie. Groen! neemt zijn verantwoordelijkheid op en werkt mee aan het Atomium-overleg. Het is aan de minister van Justitie, Stefaan De Clerck (CD&V), om de meerderheidspartijen op een lijn te krijgen. Vlot klinkende, maar onwerkbare ideeën als 'night courts' zijn dan niet nodig. Ze brengen de rechten van de verdediging in gevaar en werken enkel in Amerikaanse tv-series. Het is nu of nooit voor de justitiehervorming.

Strafuitvoering

Daarna is er de strafuitvoering. Ook die loopt al jaren mank. Gevangenisstraffen tot drie jaar worden nauwelijks uitgevoerd. De overbevolking in de gevangenissen is een enorm probleem, dat je niet kunt oplossen door steeds meer gevangenissen te bouwen. Nu al verblijven in onze gevangenissen meer dan 1.000 geïnterneerden die daar niet thuishoren, maar een behandeling nodig hebben. Ook dit moet grondig en structureel aangepakt worden.

Reïntegratie

De laatste stap moet zorgen voor een juiste strafbepaling en een efficiënte reïntegratie. Dat bereik je met een individueel detentieplan voor elke gedetineerde. Dat is al jaren wettelijk geregeld, maar het wordt maar in 5 van de 34 gevangenissen toegepast, en dan nog als proefproject. Als we willen vermijden dat mensen hervallen in de misdaad, moeten ze voorbereid zijn om een nieuwe plaats in de maatschappij kunnen opnemen.

Enkel de hele ketting volstaat

Simpele oplossingen op complexe problemen zijn er niet. Hopelijk is er nu bij alle beleidsmakers op elk niveau een gevoel van dringendheid. Want Brussel is een mooie stad waar het fijn leven is. Brussel verdient beter, niet alleen als de hoofdstad van ons land, maar ook als hoofdstad van Europa. Collega's politici, laten we samen de hele ketting herstellen.

STEFAN VAN HECKE Wie? Kamerlid voor Groen!, schrijft samen met Annemie Maes (Brussels Parlements lid) en Lukas Van der Taelen (Vlaams Parlements lid). Wat? Alleen een globale aanpak kan werken in Brussel. Waarom? Complexe problemen los je niet op door ze eenvoudig voor te stellen.

De Standaard, 2010.02.03

UP

Daklozen en illegalen veroorzaken incidenten in Oostendse ontmoetingscentra

'Zo kan het echt niet verder'

OOSTENDE - Diefstallen, een gebrek aan hygiëne en rondslingerend afval, daklozen en illegalen houden zich in de ontmoetingscentra niet aan de regels. 'Maar de maat is vol. Vanaf nu halen we er bij elk nieuw incident meteen de politie bij', zegt OCMW-voorzitter Franky De Block. Edwin Fontaine

In de twee ontmoetingscentra van het Sociaal Huis – De Schelpe en De Boeie – hebben zich de voorbije weken verschillende incidenten voorgedaan met daklozen en transitillegalen.

Ergernis bij gebruikers

In dienstencentrum De Schelpe op het Westerkwartier liggen de daklozen te slapen in de gang, laten ze massaal bierblikken rondslingeren en consumeren ze eigen blikken bier in het cafetaria. Ze wassen zich ook in de toiletten, en vorige week werd een diefstal van een portefeuille vastgesteld. Het gedrag leidt tot ergernis bij de vaste gebruikers van het centrum.

‘Ik kom al dertien jaar naar De Schelpe en nooit eerder waren er problemen met daklozen’, zegt Norbert Huysman. ‘Ze mogen van mij best in de gang slapen als ze geen overlast bezorgen, maar ze moeten rekening houden met andere mensen. Want na een was- en plasbeurt zijn de toiletten niet om aan te zien.’

Volgens centrumleider Roel Vansevenant heeft de overlast te maken met de nabijheid van de nachtopvang, even verderop in de Vercamerschool. ‘Iedereen is hier welkom, maar ze moeten de regels naleven’, zegt hij.

Geld en sigaretten bedelen

Iets verderop, in het centrum, kampt ontmoetingscentrum De Boeie in de Kerkstraat met een dubbel probleem. Het centrum is gelegen op een boogschuit van het CAW, waar tientallen transitillegalen de dag doorbrengen.

‘Enerzijds zijn er de daklozen, die verbaal agressief zijn tegen de vaste gebruikers en zich opsluiten in de toiletten om te drinken en te roken’, zegt centrumleider Nathalie Van Hulle.

‘En anderzijds zijn er de transitillegalen die door het CAW worden doorgestuurd naar De Boeie om te douchen’, vult assistent Manu Debruyne aan. ‘Ze komen per zes en wachten hun beurt af voor de douche. Maar terwijl ze wachten in de gang, bedelen ze geld en sigaretten bij de gebruikers.’

Gebrek aan respect

Bovendien verdwijnt er volgens Debruyne ook eten uit de keuken. ‘En in het sanitair vinden we nadien labels van nieuwe kledij, wat erop wijst dat het wellicht om gestolen goederen gaat. Tot slot is er ook een totaal gebrek aan respect voor de infrastructuur.’

De centrumleiders hebben dezelfde mening. ‘We hebben begrip voor de situatie van die mensen, maar er moet een structurele oplossing komen. Zo kan het niet verder.’

Het Nieuwsblad, 2010.02.03

UP

De mentale muur van Kuregem

"Wie geen kans krijgt om zich te identificeren met de stad, plooit terug op een identificatie met de eigen gemeenschap, of met wat men meent dat die eigen cultuurgemeenschap is. We moeten kinderen en jongeren mee verantwoordelijkheid durven geven voor hun stad, hun Brussel."

Het samenleven staat al langer dan de jongste feiten onder druk in bepaalde Brusselse wijken, stelt Yamila Idrissi, inwoner van Brussel en Vlaams Parlements lid voor sp.a. 'De oorzaken zijn structureel: dertien jaar na de afbraak is de metalen muur van Kuregem een mentale muur geworden die doorheen heel Brussel loopt, en echt niet alleen doorheen Kuregem.'

In 1996, een jaar voor de eerste ernstige rellen in Kuregem, bouwde toenmalig PS-burgemeester Christian d'Hoogh een zes meter hoge omheining rond de sociale woonblokken aan de Albert I-Square. De bedoeling was de bewoners van de flats wat mentale én fysieke rust te gunnen tegen jongeren uit Kuregem die de buurt onveilig kwamen maken. Ná de rellen stond de omheining symbool voor schande, de schande van de sociale segregatie. De Berlijnse muur van Brussel, noemden de media hem. Alsof de metalen omheining niet langer een antwoord was op de ellende van mensen, maar de oorzaak. Pas in 2004 werd hij afgebroken.

Mensen uitsluiten

De muur van Kuregem is symptomatisch voor het beleid in Brussel. Dat begint bij een ruimtelijke ordening die wijken insluit en mensen uitsluit, in plaats van te verbinden, over een onthaal- en integratiebeleid dat zich beperkt tot materieel dienstbetoon, tot een tewerkstellingsbeleid dat mensen afhankelijk maakt van de plaatselijke politiek in plaats van ze te activeren en te emanciperen.

Toen jongeren van Kuregem zelf na de rellen in 1997 gevraagd werd wat ze nodig hadden, antwoordden ze: een opleiding, en een job. Tien jaar later, en tien keer vier wijkcontracten verder, bleek uit een studie van Deloitte dat de parameters voor (kans)armoede - huisvesting, onderwijs, werk...- zo mogelijk nog verslechterd waren. Alles wijst erop dat het gevoerde beleid de ader van kansarmoede die de kanaalzone vandaag is, in stand houdt in plaats van er een ader van kansen van te maken die het kanaal potentieel is.

Dertien jaar na de afbraak ervan is de metalen muur van Kuregem een mentale muur geworden die doorheen heel Brussel loopt, en echt niet alleen doorheen Kuregem. Hij loopt dwars door gemeentegrenzen, door onderwijs en werk, en door de Brusselse politiek. Het is een sociale muur, die, wars van alle inschrijvingsregels aan weerszijden van de taalgrens, niet kan vermijden dat Brusselse kinderen met minder kansen terechtkomen in scholen met andere kinderen met minder kansen. Lokale politici verschuilen zich achter een misbegrepen 'proximité', alsof Anderlecht een wijk is en niet uit tientallen wijken bestaat, alsof de Heyvaertwijk er niet één is, die een stuk van Anderlecht en een stuk van Molenbeek inpalmt... Alsof het Brussels Gewest niet één stad is met een paar honderd wijken.

Eengemaakte politie

Vlaams-Brusselse politici die al twintig jaar de dienst uitmaken in Brussel roepen vandaag in koor om een eengemaakte politiezone... Diezelfde politici verdedigen dan weer de negentien gemeenten. Meer nog, de afgelopen tien jaar werden door de Brusselse minister van Begroting de gemeenten nog financieel versterkt, zonder enige voorwaarde.

Zelfs als de federale regering er morgen in slaagt om gemeente, politie en parket op dezelfde lijn te krijgen, moet ze dat overmorgen met een volgende gemeente doen, en daarna nog een, en nog een... om uiteindelijk vast te stellen dat de problemen, als ze al aangepakt worden, opschuiven, net als de politieke verantwoordelijkheden. In elke stad met een internationale roeping is er één burgemeester, die ook verantwoordelijk is voor de veiligheid van al zijn burgers. Zolang er in Brussel twintig burgemeesters zijn - ik reken daar de minister- president voor het gemak, en voor het juiste perspectief - ook bij, en niet één iemand politiek verantwoordelijk is, en verantwoording moet afleggen aan alle burgers, hebben deze inspanningen slechts een tijdelijk effect. Je kunt niet pleiten voor één politiezone én de negentien gemeenten verdedigen.

Aanwezige overheid

Ik wil me ook hoeden voor een beleid dat vindt dat een stad enkel leefbaar kan gemaakt worden door kinderen en jongeren in reservaten op te sluiten, en niet tegelijkertijd door kinderen en jongeren ruimte te geven. Ook hier loopt de muur van Kuregem doorheen de plaatselijke politiek.

Ruimte zonder structuur leidt tot chaos. Afwezige ouders en overwerkte scholen dienen afgelost te worden door aanwezige overheden. Opnieuw structuur brengen en waarden doorgeven, is het antwoord op ontsporing. Wie geen kans krijgt om zich te identificeren met de stad, plooit terug op een identificatie met de eigen gemeenschap, of met wat men meent dat die eigen cultuurgemeenschap is. We moeten kinderen en jongeren mee verantwoordelijkheid durven geven voor hun stad, hun Brussel.

Duiken ook hier en daar op: woonerven, omheind en beveiligd met camera's. Geen metalen platen, maar mooie omheiningen, in dure materialen. Hier spreekt nauwelijks iemand schande, allerm minst diegenen die achter de erfpoort wonen. Veiligheid is een recht voor iedereen, maar privatiseren van stukjes publieke ruimte versterkt het beeld van de dualiteit, terwijl onveiligheid een sociaal probleem is, niet alleen in zijn oorsprong maar ook in zijn effect. Twee keer, want het jaagt een stuk de middenklasse weg. Een beleid dat de middenklasse in Brussel houdt en naar Brussel lokt, is een sociaal beleid. Ik roep dan ook alle Brusselse politici met een sociale agenda, over de taal- en partijgrenzen heen, op om een coalitie van de verandering te vormen.

De Morgen, 2010.02.03, Yamila Idrissi

UP

De verloren generatie van Kuregem en Molenbeek

Slecht opgeleid en werkloos: de trieste cijfers achter de balorige Brusselse jongeren

Terwijl de politie de Brusselse probleemwijken schoonveegt - zero tolerance, weet u wel - struikelen opiniemakers en beleidsmakers over elkaar om een verklaring te vinden voor de zoveelste geweldopstoot in de hoofdstad. Nochtans bestaat er onder wetenschappers weinig discussie over de oorzaken van het probleem. De hoge jongerenwerkloosheid en het falende onderwijs, meneer. En dat blijkt jammer genoeg ook uit de cijfers. Door Thomas Mels
Wie zijn hiphopklassiekers kent, kan zich ongetwijfeld de intro van het Snoop Doggnummer "Gz's and Hustlers" voor de geest halen. Een leraar vraagt er aan de kleine Snoop en zijn klasgenootjes wat ze later willen worden. Terwijl zijn vriendjes het braaf houden op "politieagent" of "brandweerman", antwoordt de rapper in spe droogjes; "I wanna be a motherfucking hustler". Stel dezelfde vraag in een lagere school in de Anderlechtse wijk Kuregem of in Sint-Jans-Molenbeek en wie weet krijg je eenzelfde antwoord.

Niet dat jongeren in de ondertussen beruchte Brusselse quartiers er allemaal van dromen om het te maken als gangster of dealer, de realiteit toont echter aan dat een criminele carrière meer binnen handbereik ligt dan pakweg een job bij de

politie of brandweer, laat staan een toekomst als advocaat.

Als de schreeuw om zero tolerance en law and order verstomt, blijven de onderliggende redenen voor het geweld in de probleemwijken immers gelden. En dat er een probleem is, bewijzen de cijfers zwart op wit. Meer dan een op de vijf Brusselse jongeren verlaat de school zonder diploma, een derde van de Brusselse jongeren groeit op in een gezin zonder inkomen uit arbeid, een vierde van de Brusselse gezinnen leeft onder de armoedegrens. Voldoende ingrediënten voor een explosieve cocktail.

Dat het er in de hoofdstad onstuimiger aan toegaat dan in de gemiddelde Vlaamse gemeente staat buiten kijf. Toch is er de laatste jaren geen opvallende stijging merkbaar van het totaal aantal misdrijven. In 2007 vonden er in Brussel 99.866 diefstallen en afpersingen plaats. Daarnaast telde de Federale Politie 13.863 gevallen van vandalisme en 11.565 misdrijven tegen de lichamelijke integriteit. Het aantal autodiefstallen, carjackings en motordiefstallen daalde tussen 2000 en 2007 wel gevoelig, maar het aantal sacjackings uit auto's kende dan weer een sterke stijging.

Het stedelijk kaliber van de criminaliteitscijfers tekent zich ook af in het onveiligheidsgevoel bij de Brusselaars. Terwijl 7 procent van de Vlamingen en 11 procent van de Walen zich altijd of vaak onveilig voelen, stijgt dat cijfer in Brussel tot 18,6 procent.

De vraag is alleen of je zoiets oplost met de invoering van zero tolerance. Niet volgens Brusselkenner Eric Corijn (VUB), die al jarenlang onderzoek doet naar de sociale situatie van de Brusselaars. Zijn wetenschappelijke bevindingen scheppen niet meteen een bemoedigend beeld, maar wie echt iets wil veranderen aan de criminaliteit en overlast in Brussel, zal volgens Corijn toch eerst problemen als de torenhoge jongerenwerkloosheid en het falende onderwijssysteem moeten aanpakken.

Wie de jongerenwerkloosheidscijfers van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bekijkt, zou er moedeloos van worden. Anderlecht: 35,4 procent, Schaarbeek: 40 procent, Sint-Joost-ten-Node: 45 procent, Sint-Jans-Molenbeek: 45,9. Wie daarbovenop het plaatje per wijk bekijkt, ziet pieken tot boven de 50 procent. Vreemd in een stad waar de geproduceerde rijkdom 65 procent boven het EU-gemiddelde en 40 procent boven het Belgische gemiddelde ligt. Werk voor iedereen, zou je denken, maar niet als je kijkt naar de soort jobs die Brussel in de aanbieding heeft. "Meer dan 90 procent van de tewerkstelling in Brussel ligt in de tertiaire, diensten producerende, sector", legt Corijn uit. In zijn boek Brussel!, dat hij samen met onderzoekster Eefje Vloeberghs schreef, wijst hij op de mismatch tussen het opleidingsniveau van de Brusselse werkenden en het opleidingsniveau dat geëist wordt voor de aangeboden werkplaatsen. Want de industriële activiteit die in het Brusselse voor laaggeschoolde jobs zorgt, kwijnt weg.

Van de 170.000 industriële arbeidsplaatsen die de hoofdstad in de jaren vijftig van de vorige eeuw telde, blijven er nog 50.000 over. Dat zorgt ervoor dat 55 procent van de arbeidsplaatsen in het Brussels gewest wordt ingenomen door niet-Brusselaars. Daar kan zelfs de aanwezigheid van de Audifabriek in Vorst niets aan veranderen. Integendeel, 86 procent van de Audiwerknemers woont buiten Brussel.

Onderwijs

Wie in Brussel aan de bak wil komen, kan dus maar best een, al dan niet stevig, diploma op zak hebben. Maar laat ook net daar het schoentje wringen. "Bij allochtone jongeren leeft er een dominante opvatting dat de school niet voor hen bedoeld is. Onderzoek toont aan dat Brussel een van de meest selectieve onderwijssystemen van West-Europa heeft", zegt professor Corijn. "In Brussel, zeker in het Franstalig onderwijs, verwijst men leerlingen met leerachterstand zeer snel door naar een lager onderwijsniveau. Daardoor heb je een enorme groep jongeren van 12 tot 14 jaar die onmiddellijk in een traject buiten het algemeen onderwijs komen."

"Tot halverwege de jaren zestig waren de Brusselaars nog de best opgeleide burgers van het land", vult Eefje Vloeberghs aan. Van die koppositie blijft niets meer over. Brussel telt wel nog het hoogste aantal hoogopgeleiden, maar blinkt jammer genoeg ook uit in het aantal niet- of laagopgeleiden. Corijn en Vloeberghs wijzen op de cijfers van schoolachterstand en schoolverlaters. "Meer dan een op de vijf Brusselse jongeren verlaat de school zonder diploma van hoger secundair onderwijs. Dat is dubbel zoveel als in Vlaanderen en Wallonië. Ook het percentage zittenblijvers ligt zowel voor het basisonderwijs als voor het secundair onderwijs gevoelig hoger in het Brussels gewest dan in de andere gewesten."

Een probleem dat nauw samenhangt met de thuissituatie van de jongeren. Leerlingen van wie de ouders geen of een laag diploma hebben, hebben immers vijf keer meer kans om schoolvertraging op te lopen. "In wat voor gezin je opgroeit kan dus, zonder bijkomende redenen, meteen je slaagkansen in het onderwijs en op de arbeidsmarkt hypothekeren", vertelt Vloeberghs.

Daarnaast wijst Corijn op het probleem van concentratiescholen. Dat illustreert hij met een opmerkelijk gegeven.

"Veertig procent van de verkeersproblemen in Brussel wordt niet veroorzaakt door de vele pendelaars, maar wel door het vervoer van de zogenaamde "achterbankkinderen", die door hun moeders naar verder gelegen scholen worden gebracht. Men stuurt zijn kinderen immers alleen naar de dichtstbijzijnde school als men daartoe verplicht is. Daardoor krijg je concentratiescholen in achtergestelde buurten. Bovendien staan die scholen vaak op een zwarte lijst bij bedrijven, waardoor de jongeren die les volgen al op voorhand weten dat ze niet aan een stageplaats zullen raken. Ze beseffen dus al vrij vroeg dat ze niet aan de bak zullen komen."

Volgens Corijn komt men dus al in de pubertijd voor de keuze te staan om zijn toevlucht te nemen tot de informele economie. "Om het simpel uit te drukken: als een veertienjarige als drugsdealer makkelijk 2.000 euro per maand kan verdienen, en het alternatief is een integratiejob van drie maanden met een bijscholing van Actiris (de Brusselse arbeidsbemiddelingsdienst, TM) die maandelijks 900 euro oplevert, dan is de rekening snel gemaakt. Men zegt vaak dat die jongeren niet goed geïntegreerd zijn, maar ze zijn wel ontzettend goed geïntegreerd in onze consumptiecultuur. Voor hen is werken vooral inkomen verwerven. Daardoor ontstaan heel wat informele economieën, die op de grens van het

wettelijke opereren. Dan heb ik het niet over drugsdealen of wapenhandel, maar over autotransport naar het buitenland, het namaken van merkproducten. Het maakt allemaal deel uit van een overlevingsstrategie."

Strijd om de publieke ruimte

De sociale achterstelling van heel wat Brusselse jongeren heeft volgens Corijn tot een strijd om de publieke ruimte geleid. "De wijken worden bevolkt door gezinnen die groter zijn dan gemiddeld, die in relatief kleinere huisvesting wonen. Een van de redenen waarom die jongeren buiten rondhangen, is dus al zeker omdat er binnen minder plaats is. Ze zien hun wijken als hun grondgebied." Bovendien verlaten ze die wijken ook niet snel. "Het gebruik van de stad is bij die jongeren heel sterk gelokaliseerd. Neem de metro. Jongeren uit Anderlecht gebruiken maar een derde van het metronet, ze beperken zich tot de linkeroever van het Kanaal. Als je kijkt naar hun leeftijdgenoten uit Woluwe, dan zie je dat zij wel het hele metronet bezigen. Zij hebben dus een veel sterkere visie op "bij ons" en "bij hen". Niet heel Brussel is van hen, maar dat stuk Brussel wel."

Een en ander heeft volgens Corijn te maken met de beleidskeuzes uit het verleden. "Met de invoering van wijkcontracten heeft men heel erg vanuit de nabijheid gedacht. Alle diensten moesten ter plekke aanwezig zijn. Elke wijk kreeg haar buurtbibliotheek, haar jeugdcentrum, waardoor men de lokaliteit versterkt heeft. Die jongeren hebben niet geleerd om in het zwembad van Woluwe te gaan zwemmen. Dat is niet van hen." Of het een foute beleidskeuze is geweest, wil hij niet zeggen. "Waar we wel over moeten nadenken, is dat we de stad in haar geheel leren gebruiken. Die jongeren moeten zelf ook eens op een andere plaats terecht komen, niet alleen maar "de stoere" uithangen waar zij zich thuis voelen."

Selffulfilling prophecy

Corijn gelooft echter niet dat er bepaalde no-go zones bestaan. Hij wijst wel op de culturele controle die op bepaalde plaatsen wordt uitgeoefend. "Wij noemen dat pariochiale ruimtes, ruimtes die door subculturen gedomineerd worden. Plaatsen waar er een strijd heerst om de gedragingen en om de juiste klederdracht. Zoals in onze scholen de hoofddoek wordt geweigerd, worden diegenen die er geen dragen in die wijken erop aangesproken."

Er met de grove borstel doorgaan zal niet helpen, voorspelt hij. "Diegenen die de wet overtreden zijn voor die jongeren net de helden. Zij laten zien dat die wijk hun territorium is. En ze komen ermee in het nieuws. De wijkfeesten, de buurtwerkers, de normale jongeren: daar wordt nooit iets over gezegd. Stoere taal vanuit de samenleving zoals de aankondiging van zero tolerance, dat vinden sommigen van die groepen net tof. Zeker als het gerecht zegt dat het te weinig mankracht heeft om gevolg te geven aan die harde aanpak. De politie gaat daar heel stoer doen, waarna ze nog eens harder worden uitgelachen. Zo krijg je een selffulfilling prophecy."

De Morgen, 2010.02.03, Thomas Mels

UP

Honderden illegalen via route langs E40 vanuit België naar Groot-Brittannië gesmokkeld

Negen Irakezen opgepakt in smokkelzaak

In samenwerking met Europol heeft de federale politie negen personen gearresteerd bij een huiszoeking in Asse. De negen, allen van Iraakse origine, worden ervan verdacht honderden Aziaten naar Groot-Brittannië te hebben gesmokkeld.

Ze opereerden voornamelijk op vrachtwagenparkings

langs de E40, waar de vluchtelingen in de laadbak van nietsvermoedende vrachtwagenchauffeurs werden verstopt.

Door Lander Deweer

Brussel | De voorbije maanden vonden er al tal van gewelddadige confrontaties plaats tussen verschillende rivaliserende smokkelbendes.

Bij een huiszoeking in het Vlaams-Brabantse Asse hebben de federale politie en Europol gisteren negen personen opgepakt die verdacht worden van mensensmokkel. "De gearresteerden, allen van Iraakse afkomst, worden ervan verdacht honderden Afghanen, Indiërs, Chinezen, Irakezen en Vietnamezen vanuit België naar Groot-Brittannië te hebben gesmokkeld", zegt Sören Pedersen van Europol. "De illegale immigranten betaalden tot 1.500 euro per persoon om in de laadbak van vrachtwagens te worden verstopt, zonder enige garantie dat ze ooit aan de andere kant van het Kanaal zouden arriveren."

Volgens Pedersen opereerden de Iraakse gearresteerden voornamelijk langs vrachtwagenparkings langs de autosnelweg E40. "Het netwerk beschouwde de parkings in Groot-Bijgaarden, Wetteren, Drongen, Duinkerke en Calais als hun domein", zegt Pedersen. "Een Indiaas smokkelnetwerk bracht de immigranten 's nachts België binnen en liet ze op de genoemde parkings over aan de Irakezen. Die probeerden de vluchtelingen vervolgens te verstoppen in de laadbak van nietsvermoedende chauffeurs. Voor zover we weten waren de vrachtwagenchauffeurs op geen enkel moment op de hoogte van de smokkelactiviteiten." Van op de parkings langs de E40 zetten de verscholen immigranten koers richting het Noord-Franse Calais, waar ze via de tunnel onder het Kanaal een nieuwe toekomst viseerden.

Agressie

Het onderzoek naar het pas blootgelegde smokkelnetwerk startte al enkele maanden geleden. De speurders konden op die

manier een smokkelroute van Turkije via Griekenland naar Italië detecteren. "Van daaruit ging het dwars door Centraal-Europa naar België", aldus Pedersen, "vooraleer de oversteek te maken naar de definitieve eindbestemming: het Verenigde Koninkrijk."

De voorbije maanden stelden de speurders ook meerdere gewelddadige confrontaties vast tussen verschillende concurrerende netwerken. "Heel wat incidenten trokken onze aandacht", zegt Pedersen. "Onder meer een steekpartij en een zaak waarbij in de buurt van Calais een Irakees werd neergeschoten doen vermoeden dat verschillende netwerken elkaar bevochten om hun eigen territorium veilig te stellen. Ook de immigranten zelf waren bij herhaling slachtoffer van agressie." Bij de huiszoeking werden bovendien vier illegale immigranten aangetroffen, besluit Pedersen.

De Morgen, 2010.02.03, LDW

UP

Organisatoren van racistische concerten voor eerste keer vervolgd

VEURNE | De raadkamer van Veurne heeft drie leden van de neonazistische beweging Blood & Honour Vlaanderen doorverwezen naar de correctionele rechtbank. Het drietal zal zich voor de strafrechter moeten verantwoorden voor het organiseren van neonaziconcerten. Het is de eerste keer dat organisatoren van racistische meetings vervolgd worden. De Blood & Honour-concerten vonden plaats in Bellegem op 19 april 2008, en in Diksmuide op 18 oktober 2008. Vooral de bijeenkomst in Bellegem kwam speciaal in de aandacht door een reportage die over het evenement gemaakt werd door Duits journalist Thomas Kuban, die erin slaagde het concert undercover bij te wonen. Zijn reportage toonde aanwezigen die de Hitlergroet brachten en antisemitistische uitlatingen deden, en werd uitgezonden in het Eén-programma Koppen. De uitzending deed een debat ontstaan over het verbieden van dergelijke bijeenkomsten. De beelden zijn bij het onderzoeksdossier gevoegd als bewijs. Ook bij het concert in Diksmuide bevonden zich ongenode gasten onder het publiek: politieagenten in burger deden vaststellingen tijdens het evenement.

In navolging van de antiracismewet werden huiszoekingen verricht bij drie leden van de racistische organisatie, die ervan verdacht worden de concerten te hebben georganiseerd. Artikel 22 van die wet verbiedt namelijk het lidmaatschap van een groep of een vereniging die openlijk discrimineert, en de medewerking aan dergelijke groepen of verenigingen. Voor zulke misdrijven kan een celstraf geëist worden van een jaar.

De Morgen, 2010.02.03, Tom Raes

UP

Razzia in zeshonderd Duitse bordelen

BERLIJN - De Duitse politie heeft woensdag in zeshonderd bordelen invallen gedaan, waarbij meer dan honderd illegale West-Afrikaanse vrouwen zijn aangetroffen. De politie vermoedt dat er een hecht netwerk achter zit van pooiers en mensensmokkelaars, onder wie veel vrouwelijke daders.

Alle aangetroffen prostituees zijn ondervraagd. De politie hoopt zo de jonge Afrikaanse vrouwen te kunnen identificeren en aanwijzingen te krijgen over de mensenhandelaars.

Bij de illegalen gaat het vooral om minderjarige meisjes, die op een beter leven in Europa hopen. Ze geloven de toezeggingen van mensensmokkelaars, die bovendien de ouders van de meisjes beloven geld te sturen, aldus de politie. De slachtoffers worden echter verplicht de kosten die de smokkel met zich brengt, zelf te betalen. Zo krijgen ze grote schulden, die kunnen oplopen tot tienduizenden euro's.

Veel slachtoffers willen geen contact met de politie hebben, waardoor de misdrijven niet aan het licht komen. Alleen als hun vertrouwen wordt gewonnen en als ze samen willen werken met strafrechtelijke instanties, kan de cyclus van onderdrukking, intimidatie en afhankelijkheid worden doorbroken, aldus de federale Duitse recherche.

de Volkskrant, 2010.02.03

UP

Softe praat, efficiënte remedies

BRUSSEL HEEFT MEER NODIG DAN NULTOLERANTIE

Zes politiezones samenvoegen en wat strenger optreden, dat zal volgens JENNEKE CHRISTIAENS weinig zoden aan de dijk zetten in Brussel. Als we probleemjongeren nu eens een toekomst boden, dan hadden ze wel wat beters te doen.

We hebben weer prijs: problemen in Brussel en dan vooral in Kuregem, jeugddelinquentie, zware gewelddriminaliteit waarbij een agent gewond raakt, problemen van aanpak door politie en justitie, no-go zones. Enkele voorvallen en Brussel lijkt erger dan een gemiddelde Amerikaanse grootstad. De toon is gezet en het hek is van de dam.

'Total intolerance'

Politici van diverse beleidsniveaus haastten zich om hun licht te laten schijnen op hoe we dit 'probleem', deze 'probleemwijken' en deze 'probleemgeneratie' beter (lees: harder) moeten aanpakken. De politie moet beter georganiseerd én uitgerust worden. Er bestaan wel geen degelijke systematische analyses of evaluaties van de huidige werking. In allerijl wordt het wondermiddel van stal gehaald: nultolerantie. Er zijn echter geen bewijzen dat nultolerantie op korte of lange termijn de veronderstelde rust of veiligheid kan garanderen. 'Zero-tolerance' leidt vooral tot een sociaal klimaat van 'total intolerance'. En het hoeft geen dat juist intolerantie nefast is voor samenlevingsopbouw en voor het versterken van de sociale cohesie.

Ook het snelrecht en de 'night courts' worden nog eens uit de kast gehaald. Mensen sneller kunnen veroordelen om ze hopelijk effectief te straffen en als het even kan in de gevangenis te steken? Ach ja, de gevangenis zit ook al zo vol? Maar dan pleiten we toch zeker opnieuw voor de (versnelde) uitbreiding van de opsluitingscapaciteit. Wat een enge benadering.

Dit alles is natuurlijk geen nieuw verhaal. Het is een klassiek voorbeeld van wat criminologen omschrijven als 'het nieuwe populisme'. Het gaat om een tunnelvisie, waardoor alle nuance, elke bredere visie, elke andere mogelijkheid om over samenlevingsproblemen na te denken, elke piste tot ontwikkeling van andere manieren om aan samenlevingsopbouw te doen, overschaduwd worden (zowel in woorden als in budgetten) door een overhaaste roep naar keiharde aanpak van criminaliteit.

Er wordt daarbij een amalgaam gecreëerd van bepaalde groepen als 'criminelen' en van bepaalde wijken als quartiers chauds. De verpersoonlijking van het kwaad: zij en wij. En dit discours is een deel van het probleem, veeleer dan ook maar een begin van oplossing. Dit is toch al te doorzichtig: door één specifiek probleem (delinquentie) zo centraal in de kijker te plaatsen, lijkt het alsof het probleem van Kuregem of andere wijken eenvoudig zou zijn, net als de oplossing ervan.

Het moet me, als voorzitter van de vzw Beeldenstorm actief in Kuregem en Brussel, van het hart: Kuregem of andere Brusselse wijken krijgen enkel aandacht van media of politici naar aanleiding van dit soort voorvallen en faits divers. Zelfs politici die deze wijken goed zouden moeten kennen, verliezen zich in politieke spelletjes. En dit alles op de rug van de (ook jonge) bewoners van Kuregem (en andere Brusselse wijken) en van alle sociale en culturele actoren werkzaam in deze buurten.

Ik hoor het u al zeggen: 'Ja, dat is weer van die softe praat.' Laat ik duidelijk zijn: verdachten van misdrijven moeten gerechtelijk kunnen worden vervolgd (volgens de regels van het spel) en een vonnis krijgen met eventueel een straf als de rechtbank hen daartoe oordeelt. Dat is onze rechtstaat. Daarover gaat het hier helemaal niet.

Kansarmoede

Maar het is toch cynisch: 2010 is uitgeroepen tot het jaar van de kansarmoede. Kansarmoede heeft precies te maken met de ontplooiingsmogelijkheden van de mens — de burger — op alle levensdomeinen. Laten we dan eens stilstaan bij de leefbaarheid van de zogenaamde quartiers chauds? Hoe zit het met de kansen van jonge en oudere bewoners in Brussel? Hoe zit het met de sociale, culturele en economische kansen van die 'verloren generatie'? Welk sociaaleconomisch beleid is nodig om deze en de volgende generatie een gelijkwaardige toegang tot de arbeidsmarkt en het sociale leven te verschaffen? Hoe is het gesteld met racisme en discriminatie in onze samenleving? Wat is de rol van de overheid en de overheidsactoren (ook de politie) in dit alles? Kortom, wat is het toekomstperspectief van de Brusselse jeugd? Immers, wat is integratie anders dan zich een toekomst te kunnen toe-eigenen? En dit is van belang voor iedereen, voor elke opgroeiende en volwassen burger. Wat heeft dit met de aanpak van deze straatcriminaliteit te maken? Wel heel wat criminologisch onderzoek laat het belang en de kracht zien van precies de mogelijkheid van een toekomst, een baan, een gezin of een partner een sociale context of netwerk.

Het is in de dagdagelijkse werking van vele Brusselse vzw's, zoals Beeldenstorm, diverse sociale organisaties en comités dat grote of dure woorden, zoals kansarmoede en integratie, betekenis krijgen: in elk project, in elke activiteit van sociale economie, in elke muziek- of filmproductie, in elk creatief atelier, in elke vormingsactiviteit, in het contact met elke deelnemer. Brussel, zijn jongeren én zijn ouderen verdienen meer dan de tunnelvisie waaraan politici zich bezondigen.

Brussel één grote politiezone? Een beetje meer verbeelding alstublieft. Het gaat erom eindelijk de dingen anders te durven benaderen en groter te zien: Brussel als een ontvoogd, grootstedelijk, politiek, economisch, sociaal en cultureel-artistiek, international en Europees gegeven. Kunst kan de wereld niet redden, maar de verbeelding aan de macht kan dit wel: anders, creatief, met visie en durf.

JENNEKE CHRISTIAENSWie? Professor jeugdcriminologie en voorzitter van de sociaalartistieke vzw Beeldenstorm in Anderlecht. Wat? Nultolerantie zal de samenlevingsproblemen in Brussel niet oplossen. Waarom? Integratie vereist juist tolerantie.

De Standaard, 2010.02.03

UP

Speciale eenheden vielen eerst binnen in verkeerde huis bij 70-jarige moeder van Brusselse sp.a-politica

"Ik zag er blijkbaar gevaarlijk uit"

De familie van de Brusselse sp.a-politica Fadoua El Ouakili dient klacht in bij het Comité P. Na de schietpartij van zaterdag in Laken belegerden speciale eenheden eerst het verkeerde huis. "Ik zag mijn moeder, zeventig jaar, op tv met handboeien om", zegt El Ouakili. "Bij ons thuis zijn verschillende deuren ingetrapt."

door Douglas De Coninck

BRUSSEL | Brussels parlements lid Fouad Ahidar (sp.a) eist excuses van burgemeester Thielemans. "Dat de politie zich van huis vergiste, is onbegrijpelijk. Al maanden probeerden omwonenden de politie te tippen over criminele activiteiten op huisnummer 36. De overbuurman maakte zelfs foto's. De politie is niet eens komen kijken."

In de eerste uren na de schietpartij was zaterdag sprake van niet minder dan dertig mensen die waren opgepakt. Onder die dertig bevonden zich ook de 70-jarige moeder, drie broers, een neef en een 24-jarig Nederlands nichtje van Fadoua El Ouakili. Zij is ondervoorzitter van de sp.a in Brussel-stad en stond bij de vorige verkiezingen twaalfde op de lijst voor het Brussels parlement. Haar familie is Nederlandstalig, geen enkel lid kwam ooit in aanraking met politie of gerecht. "Mijn nicht liet me weten dat ze nooit nog een stap in Brussel zet", zegt El Ouakili. "Ze vindt de stad te gevaarlijk, en dan doelt ze niet op bepaalde wijken, ze doelt op de politie."

Moeder (70) in de boeien

Na de schietpartij en de mislukte carjacking vluchtten de gangsters een rijhuis binnen in de de Wautierstraat 36 in Laken. Ooggetuigen verwittigden de politie, maar die belegerde per abuis het nummer 34.

"Zoiets kan gebeuren", zegt Fadoua El Ouakili. "Wij hebben er begrip voor dat de omstandigheden bijzonder waren: er was een agent neergeschoten. Dat het zo lang moest duren voor de politie haar vergissing wou inzien, is niet aannemelijk. Mijn broers kregen wapens op zich gericht."

Omstreeks 13.30 uur kregen de aanwezige familieleden te horen dat ze een voor een en met "de handen zichtbaar" naar buiten moesten komen. "Wij dachten dat de politie ons kwam evacueren en behoeden voor gevaar", zegt Mohammed, een van de broers. "Ik wist niet wat er gebeurde toen men mij in de combi gooide en de chauffeur zei: 'Is er niet iets wat we op hem kunnen gooien?' Ik werd geboeid aan handen en voeten. De agenten zeiden tegen elkaar dingen als: 'We moeten ze een kogel door hun kop jagen.' Het kwam niet bij hen op dat wij misschien wel Nederlandstalig zijn en konden verstaan wat ze zeiden."

Het duurde volgens de familie El Ouakili tot na 18 uur 's avonds voor de moeder en het nichtje werden vrijgelaten. "Het was tegen die tijd perfect duidelijk dat men zich had vergist", zegt Brussels sp.a-parlements lid Fouad Ahidar, die de wijk goed kent. "Toch hebben zij deze dame bijna vijf uur lang de handboeien omgedaan. Zij heeft een paar keer 'pijn mijnheer' gezegd. Men lachte haar uit. Een vrouw van zeventig! Komaan zeg."

De moeder heeft drie dagen later nog steeds pijn aan haar polsen, maar kan relativiseren: "Ze riepen me toe dat ik als eerste naar buiten moesten komen en mijn handen moest laten zien. Blijkbaar zie ik er op mijn leeftijd nog erg gevaarlijk uit."

De broers van Fadoua El Ouakili moesten wachten tot 22 uur voor ze werden vrijgelaten. "Men heeft ons eerst nog urenlang in ons blootje gezet en geboeid op het commissariaat laten zitten", zegt Mohammed El Ouakili.

Zus Fadoua: "Toen we de parketwoordvoerder 's avonds op tv hoorden spreken over 'zes verdachten die gelijkenissen vertonen met het signalement van de daders', had hij het onder meer over mijn broers. We zijn al drie dagen bezig de schade op te meten. Enkele deuren zijn ingebeukt. Het woord 'sorry' - dat zou toch al iets zijn - hebben we nog niet gehoord."

De familie stapt nu naar het Comité P. Vanwege de schade, maar ook vanwege het racisme dat ze zegt te hebben moeten ondergaan vanwege leden van de speciale eenheden. "Wat er tijdens die inval naar deze familie is geroepen, is niet voor publicatie vatbaar", zegt Ahidar. "Spreekt men over nultolerantie, dat de politie dan misschien ook eens in eigen rangen kijkt. Dit was er zeer ver over. We zijn drie dagen verder en het is nog steeds wachten op iets als een excuus."

Auto van buurman in brand

Bewoners van de Wautierstraat in Laken probeerden de politie volgens Ahidar al maanden te attenderen op de criminele activiteiten op het nummer 36, waar de daders zaterdag binnen vluchtten. In de buurt ondertekenden 40 mensen vorig jaar een petitie tegen de plannen van de vader van een van de gangsters om zijn garage uit te breiden. De garage diende blijkbaar als logistieke basis voor overvallen. De omwonenden maakten zich daar zorgen over.

"De ruitjes van de auto van de man van de petitie zijn kort daarna twee keer na elkaar vernield", zegt Ahidar. "Kort daarna, in juli, is de auto in brand gestoken. De overbuurman is naar de politie gestapt met foto's die hij vanuit zijn raam maakte van gestolen auto's met valse nummerplaten. Een andere buurman heeft de politie gemeld dat in dat pand wapens werden verhandeld, waaronder ook het wapen waarmee zijn zoon in Molenbeek was beschoten. De politie is nooit

komen kijken. Tot zaterdag, en toen belegerde ze het huis van de burens. Ik weet dus niet zo zeker of felicitaties voor deze agenten op hun plaats zijn. Ik zou eerder excuses verwachten. Had de politie haar werk gedaan, dan was er wellicht nooit een schietpartij geweest."

De Morgen, 2010.02.03, ddc

UP

Straffen wie uitgesloten wordt

WIE VOELT ZICH NOG THUIS IN BRUSSEL?

Met het zoveelste gewelddadige incident in de Brusselse probleemwijken komt een klassiek, maar cruciaal debat weer op gang. Gaat het over sociale uitsluiting of focust men op zero tolerance? BLERI LLESHI legt de nadruk op het eerste, redacteur PAUL DEMEYER getuigt over de wantoestanden waar hij als Brusselaar mee te maken kreeg.

Zero tolerance in Brusselse wijken - de meeste media hadden gisteren dezelfde boodschap. Alweer schoten gelost in Brussel. En alweer problemen met jongeren. De boodschap van Jan Schonkeren, hoofd liberale politievakbond is duidelijk: 'Uitschot moet dringend van de straat geveegd worden.' En: 'het is een verloren generatie.'

In Brussel vormen jongeren de grootste bevolkingsgroep. 32procent van de jongeren in Brussel leeft in huishoudens zonder arbeidsinkomen. De jongerenwerkloosheid ligt boven de 35procent en in de armste wijken loopt ze op tot 50procent. 30procent van de Brusselse bevolking leeft onder de armoedegrens. Dit zijn enkele cijfers uit het boek Brussel! van Eric Corijn en Eefje Vloeberghs. Waarom hoor ik niemand 'zero tolerance' roepen bij deze cijfers?

Het antwoord is simpel: omdat de overheid blijft falen. De verantwoordelijkheid voor sociale verandering wordt bij de jongeren geplaatst en niet bij de overheid en de brede samenleving. De jongeren moeten zich niet alleen onderwerpen aan de ongelijke behandeling van de staat, ze moeten die ook accepteren en zelfs gerechtvaardigd noemen.

Dit roept vragen op. Waarom berichten de media voortdurend over de no-go zones in Brussel en nooit over hoe deze jongeren geïsoleerd zijn, letterlijk en figuurlijk. Als er geld in Brussel wordt geïnvesteerd en die jongeren zagezegd gelijke kansen krijgen, waarom zijn de arbeidsmarkt, de woningmarkt en de goede scholen voor hen no-go zones?

Omdat die jongeren rot zijn en niets waard, luidt vaak het antwoord. Nutteloos, mensen waar we zonder kunnen. Iedereen zou er beter van worden als ze zouden verdwijnen. Het enige wat ze ons kunnen bieden is gevaar. Ze worden voorgesteld als een bende criminelen. Onnodig, ongewild, ongewenst: wat is dan hun plaats? Het kortste antwoord is: buiten het zicht. Ze moeten eerst en vooral verwijderd worden van de straten en de publieke plaatsen van de 'fatsoenlijke' mensen. De media versterken dit beeld in grote mate. Het ergste is dat veel van die jongeren zelf ook beginnen te geloven dat ze inderdaad uitschot zijn. Iets anders krijgen ze niet te horen.

Het verwondert mij dan ook niet dat men begint te roepen over 'normen en waarden'. Wie zich deze normen en waarden niet kan toe-eigenen, marginaliseert zichzelf. Die zou zelf verantwoordelijk zijn voor zijn uitsluiting. Sociale, economische en politieke ongelijkheid worden omzeild door criminaliteit en strafwetenschap. Dit komt de staat goed uit. In plaats van verantwoordelijkheid te nemen voor de sociale mobiliteit en de zwakke positie van deze jongeren, worden ze als criminelen of potentiële criminelen afgeschilderd. Er is geld voor meer politietroepen, maar niet voor de andere problemen van deze jongeren. Met hun criminalisering wordt de focus verlegd naar de rechten van de 'fatsoenlijke' mensen, die beschermd moeten worden tegen aanvallen die in elke straat, in elk getto en in elke no-go zone kunnen plaatshebben. Kijk maar naar het gespieerde taal van de politici en de mediatisering van de gevallen in Anderlecht en Molenbeek.

Zo komt het dat de verdedigers van wet en orde opstaan - de beschermers van de waarden, de normen en de standaarden van fatsoen. Volgens hen zouden de jongeren geïntegreerd moeten worden in de 'goede, veilige en rechtvaardige' samenleving. De oplossing is volgens mij niet die jongeren te 'integreren' in de huidige structuren waarin ze onderdrukt worden, maar de structuren en de aanpak te veranderen zodat ze zich bewust worden van hun bestaan en iets kunnen doen met hun leven. Kortom: criminaliteit aanpakken, maar ook de structurele problemen.

Er is vraag naar een echt en breed beleid voor de Brusselse jongeren. Wat eerst en vooral bestreden moet worden is: armoede, uitsluiting, falend onderwijs, werkloosheid, racisme en discriminatie. Dat is al vaker gezegd, maar het blijft allemaal dode letter. De integratiemechanismen in Brussel zijn achterhaald en de resultaten worden steeds zichtbaarder: Molenbeek, Anderlecht, Brussel-Zuid. De communautaire strijd maakt van Brussel een slagveld. Het is tijd voor actie, maar dan moeten alle betrokken instanties eerst en vooral de hand in eigen boezem steken. Voorts moet men zorgen dat er eindelijk inspraak van de betrokken burgers komt. Er moet naar hen geluisterd worden en er moet met alle Brusselaars naar oplossingen gezocht worden. De focus op de eigen belangen moet plaats maken voor een echt engagement voor Brussel.

Het boek 'Identiteit en Interculturaliteit. Identiteitsconstructie bij jongeren in Brussel' van Bleri Lleshi en Marc Van den

Bossche wordt vanavond voorgesteld in Flagey i.s.m. DeBuren, met een aansluitend debat met o.a. Willem Schinkel, Nadia Fadi, Bruno De Lille en Bleri Lleshi.

BLERI LLESHI Wie? Politicoloog die onderzoek doet naar jongeren in Brussel en documentairemaker. Wat? Criminalisering van arme Brusselaars biedt geen oplossing. Waarom? No-go zones hebben diepere, sociale oorzaken.

De Standaard, 2010.02.03

UP

Béatrice Delvaux en Yves Desmet vinden dat Brussel beter verdient dan de gangbare karikaturen

Open brief aan onze politici

Béatrice Delvaux is hoofdredactrice van Le Soir
Yves Desmet is commentator van De Morgen

In plaats van te vervallen in vijanddenken en wederzijds gescheld, zouden de politici beter de problemen in Brussel samen aanpakken, betogen Béatrice Delvaux en Yves Desmet. "Geen enkele grootstad kan het zich veroorloven om op een dergelijke complexe manier bestuurd te worden."

Ondergetekenden, vertegenwoordigers van twee redacties van kranten die in het hart van Brussel gemaakt worden, zijn stilaan boos en moedeloos geworden over de manier waarop u met Brussel omgaat. Brussel verdient beter dan de karikaturen die erover geschetst worden langs beide zijden van de taalgrens. Het beeld dat een aantal Vlaamse politici ophangen, is een grove vertekening van de werkelijkheid: de hoofdstad is geen oorlogsgebied waar de ene no-go zone aan de andere grenst. Aan de andere kant zijn de woorden van sommige Brusselse burgemeesters, die het veiligheidsprobleem in Brussel omschrijven als een dramatisch maar uitzonderlijk 'fait-divers', een even grove aanfluiting van de realiteit. Dat weet iedereen die in Brussel leeft, woont of werkt, of hij nu Nederlandstalig of Franssprekend is.

Het is ook ronduit dom dit probleem te willen verengen tot een communautaire kwestie, tot de vraag of Vlamingen nu bevoegdheden willen inpikken en Franstaligen die er geen afstand van willen doen.

Het gaat wel om het volgende: er worden iedere dag in de hoofdstad te veel mensen, Franstaligen of Nederlandstaligen, bespuwd, beledigd, overvallen, lastig gevallen. Er sneuvelen te veel autoruiten, er worden te veel handtassen gestolen, waarbij de daders heus niet eerst aan de slachtoffers vragen welke taal ze spreken. Veiligheid en leefbaarheid van de stad zijn sociale waarden, geen communautaire.

Er zijn geen statistieken die een explosie van gewelddadige feiten in Brussel aantonen. Anderzijds is het onveiligheidsgevoel nergens groter dan in Brussel. 7 procent van de Vlamingen voelt zich vaak of altijd onveilig, bij de Walen ligt dat percentage op 11 procent, in Brussel ligt het onveiligheidsgevoel op 18,6 procent. En dat terwijl een Brusselaar toch een en ander gewoon is.

Brussel is een geweldige stad, de enige echte kosmopolitische grootstad die ons land kent, met een onovertroffen aanbod aan bezienswaardigheden, culturele evenementen, drank en spijs. Het is gelukkig vaak zalig om er te wonen en te werken. Maar er kan niet ontkend worden dat er te veel probleembuurten en wijken zijn, die er vuil, troosteloos en verpauperd bijliggen, en die zorgen voor maatschappelijke overlast, vandalisme en criminaliteit.

Over de redenen daarvoor zijn Nederlandstalige en Franstalige wetenschappers het eens: in een stad waar de geproduceerde rijkdom 65 procent boven het Europees gemiddelde ligt, zijn dit de jeugdwerkloosheidscijfers. Anderlecht: 35,4 procent, Schaarbeek: 40 procent, Sint-Joost-ten-Node: 45 procent, Sin-Jans-Molenbeek: 45,9 procent. In een aantal probleembuurten stijgt het tot boven de 50 procent.

U bent nog niet overtuigd? Nog enkele cijfers dan: meer dan één op vijf Brusselse jongeren verlaat de middelbare school zonder diploma, dat is dubbel zoveel als in Vlaanderen of Wallonië. Een derde van de Brusselse jongeren groeit op in een gezin zonder inkomen uit arbeid, een vierde van de Brusselse gezinnen leeft onder de armoedegrens. Een kwart van de Brusselse bevolking heeft geen werk. Een op de drie jongeren heeft geen baan. Het gemiddelde inkomen van de Brusselaar ligt 15 procent lager dan het Belgische gemiddelde.

Dat is het sociale drama van onze stad, de voedingsbodem waarop alle andere maatschappelijke problemen zich enten. Leg de kaarten met de werkloosheids- en armoedestatistiek boven die van de criminaliteitscijfers: het zijn kopieën van elkaar. Het probleem van Brussel is dat de potentieel explosieve 'banlieues' midden in de stad liggen, aan de sikkel van de Kanaalzone.

Het veiligheidsbeleid in Brussel is dan ook in de eerste plaats een sociaal beleid, en omgekeerd.

Dit probleem kan niet alleen een zorg zijn van Brussel zelf. Brussel is de hoofdstad van dit land, van Vlaanderen en van Europa. Vandaar moeten ook federale, Vlaamse, Waalse en Brusselse overheden samenwerken om oplossingen te vinden, zonder zich te verschuilen achter taboes.

Op het Brusselse niveau dringt een vereenvoudiging van het beslissingsproces zich op om efficiënter te kunnen handelen. Het Brussels Gewest telt 958 verkozenen op alle mogelijke bestuursniveaus. Dat zijn er meer dan er agenten zijn in vijf van de zes politiezones. In een aantal Brusselse gemeenten zijn niet minder dan 11 bestuursniveaus actief, die elkaar meer beconcurreren dan dat ze samenwerken. Hoewel dat debat duidelijk communautaire kanten heeft, moet het toch gevoerd worden om de problemen ten gronde op te lossen. Ondertussen is dat debat opgestart, laat het nu dus ook

resultaat kennen. Geen enkele grootstad kan het zich veroorloven om op een dergelijke complexe manier bestuurd te worden.

We hebben u niet verkozen om problemen op te blazen, noch om ze te minimaliseren. We hebben u niet verkozen om in permanent vijanddenken te vervallen, de dialoog te vervangen door wederzijdse scheldpartijen, noch om ieder reëel Brussels probleem tot de zoveelste Vlaams-Waalse kwestie te communautariseren.

Het mooiste van Brussel is dat geen enkele groep er kan claimen de absolute meerderheid uit te maken: Nederlandstalige Belgen niet, Franstalige Belgen niet, Belgen uit de migratie niet en migranten al evenmin. Deze stad is daarom veroordeeld om te dialogeren, samen te werken en er het best mogelijke van te maken. In volle samenwerking dus tussen Brusselaars en de andere bestuursniveaus.

Mogen we u dan ook vriendelijk verzoeken daarmee te beginnen?

We hebben u niet verkozen om problemen op te blazen, noch om ze te minimaliseren

De Morgen, 2010.02.04, Yves Desmet - Beatrice Delvaux

[UP](#)

Bende mensensmokkelaars opgepakt

Een bende mensensmokkelaars die via de haven van Antwerpen illegalen smokkelde, is opgerold. Dat heeft de Europese politieorganisatie Europol in Den Haag via het Nederlandse persbureau ANP laten weten.

De slachtoffers van de bende kwamen uit Afghanistan, China, Irak en Vietnam en betaalden 1.500 euro per persoon.

De negen daders, bijna allemaal uit Irak, waren agressief tegen de illegalen en gebruikten volgens Europol ook "extreem geweld" tegen hun concurrenten.

Gazet van Antwerpen, 2010.02.04, MF

[UP](#)

Huisjesmelker opgepakt in Brussel

De Brusselse politie heeft woensdag een huisjesmelker opgepakt die in een woning in de Lakenstraat matrassen verhuurde aan 150 euro per week. De 35-jarige huisjesmelker was bovendien niet de eigenaar van de woning en had die ook niet gehuurd. In het pand trof de politie negen illegalen aan waarvan er slechts één een verklaring wilde afleggen. Dat meldt het Brusselse parket.

De Brusselse politie was een onderzoek begonnen omdat er in de buurt geklaagd werd over de hinder die de bewoners van het huis veroorzaakten. Spoorwerk leerde dat het bewuste pand eigendom was van een bedrijf uit Heers maar dat die het nooit verhuurd had. Gas- en elektriciteitsmaatschappij Sibelga meldde dat er geen leveringscontract was voor het gebouw maar dat er wel elektriciteit werd verbruikt.

Woensdag viel de politie binnen in het pand en trof er naast de verdachte ook negen illegalen aan die er in menonwaardige omstandigheden verbleven. De kelder en het gelijkvloers waren in uitermate slechte staat en op de verdiepingen was het een vuilnishoop. In verschillende kamers lagen matrassen op de grond verspreid en de elektriciteitskabels hingen uit de muur.

Slechts één illegaal wenste een verklaring af te leggen en zei dat hij 150 euro per week betaalde voor een matras. Hij moest bovendien ook merkkleding gaan stelen voor de huisjesmelker. De andere slachtoffers waren te bang om te spreken.

Vier van de illegalen kregen het bevel het grondgebied te verlaten. De verdachte, de 35-jarige Mohamed T. werd meegenomen voor ondervraging en nadien vrijgelaten.

De Standaard, 2010.02.04, llo

[UP](#)

Onze jongeren wordt geweld aangedaan

Dirk De Block voorspelt het failliet van snelrecht en nultolerantie.

Dirk De Block woont in Molenbeek en is er al meer dan tien jaar actief in het jeugdwerk. Hij is verantwoordelijke van COMAC-Wijken, de afdeling van de jongerenorganisatie van de PVDA in de Brusselse wijken van Molenbeek en Anderlecht. "Terwijl de grote trom van de repressie wordt geroerd, worden besparingsrondes in onderwijs en sociale zekerheid voorbereid." Jeugdwerker Dirk De Block vraagt andere oplossingen voor zijn stad.

De veiligheidsproblemen in onze stad Brussel zorgen voor een plotse, hevige kramp van politieke profilering. De Vlamingen met hun "fusie van de politiezone!" versus de Franstaligen, die van "Vlaamse overname!" spreken. De Open-Vld

wijst met de vinger naar het gerecht, de CD&V wijst naar de politie. Sp.a en Groen doen hard hun best om niet onder te doen voor de roepers naar het snelrecht. Op één punt vinden de grote Vlaamse partijen zich wel: "dé Franstaligen" zijn de tegenstander. De profileringskramp wordt gedragen door twee begrippen: snelrecht en zero tolerance. Is snelrecht dé mirakeloplossing? Snelrecht wordt door de mensen van het terrein afgeschoten als onhaalbaar. Politievakbonden en mensen van justitie zeggen dat het onwerkbaar is en zelfs contraproductief kan zijn. Dat heeft de ervaring enkele jaren geleden uitgewezen. Rechters moesten vaststellen dat snelrecht niet kon zonder de rechten van de verdediging op de helling te zetten. Bovendien wordt bij snelrecht het onderzoek alleen ten laste gevoerd en niet meer "à décharge". Dat kan natuurlijk niet in een rechtsstaat. De mensen van het veld zijn pragmatisch. Ze willen een efficiënter gerecht, dat in staat is alvast de achterstand weg te werken. Maar de profileringsdrang in de politieke wereld is blijkbaar belangrijker dan realistische oplossingen vinden op het terrein.

Alles wordt op een hoopje gegooid, van de problemen rond de hogeschool in Kuregem tot de kalasjnikovaanval in Laken. En daarover komt dan de dikke saus van de emoties. De verontwaardiging is groot omdat daders de dag nadien al weer op straat staan. De realiteit zegt: daders kunnen/moeten, in afwachting van hun berechting, niet allemaal in voorlopige hechtenis worden genomen. Maar dat ze geen straf zouden krijgen, is een leugen. Het probleem is dit: omdat de straf te lang op zich laat wachten, groeit het idee dat er straffeloosheid heerst. Het gebeurt meer dan eens dat jongeren die iets mispeuteren pas jaren nadien, wanneer ze al een gezin opbouwen, hun gevangenisstraf moeten uitzitten.

En die andere mirakeloplossing, de zero tolerance? Het lijkt wel een bezwering die wordt herhaald tot een veiligheidsroes intreedt. Maar werkt zero tolerance wel? In New York zou ze succes hebben gehad. Maar in dezelfde periode zakte in 17 van de 25 grootste steden in de VS de criminaliteit eveneens, zonder zero tolerance. Zero tolerance was dus duidelijk niet de doorslaggevende factor in dat verhaal...

Zero-uitsluiting

Wat dan wel gedaan? De sociologische studies wijzen uit dat criminaliteit samengaat met hoge (jongeren)werkloosheid. Een studie van Walgrave en Kesteloot toonde de sterke samenhang aan tussen jeugddelinquentie en falende schoolcarrières en probleemscholen. Criminaliteit is de repercussie van sociale misgroei. Vandaar dat net Kuregem en Molenbeek, met bijna 50% jeugdwerkloosheid, in het nieuws komen en dat de gemiddelde dader zelfs niet het middelbaar onderwijs heeft afgemaakt.

De crisis heeft de situatie versneld en verergerd. En de activeringspolitiek heeft z'n failliet bewezen: de groep waar die politiek zich op richtte, de langdurig werkloze jongeren, raakt in onze stad nog minder aan de bak dan vroeger. Logisch, want er is een wereld van verschil tussen het opleidingsniveau van de meeste jongeren en het vereiste opleidingsniveau om in onze stad een baan te vinden. Voor elke job voor laaggeschoolden zijn er twintig werkzoekenden. En intussen worden meer en meer werkloze jongeren op zijn minst tijdelijk geschorst. Ze vallen dan zonder enig inkomen omdat ook het OCMW hen elke steun ontzegt. De druk op hen om een oplossing te zoeken in de informele sector, wordt dan torenhoog.

Na de rellen twee jaar geleden aan Sint-Guido in Anderlecht, werden opleiding, tewerkstelling en sociale initiatieven vergeten in het lijstje van oplossingen. Vandaag gaan we dezelfde weg op: de grote trom van de repressie wordt geroerd en intussen worden besparingsrondes in onderwijs en sociale zekerheid voorbereid.

Welke keuze maken we? Die van het land van de zero tolerance? De socioloog Loïc Wacquant bekeek de sociale samenstelling van de Amerikaanse gevangenen, die zich vullen met armen en met de meest kwetsbaren. Massaal werden er gevangenen bijgebouwd en intussen bleef de criminaliteit heel hoog. In Amerika gaat zesmaal meer geld naar gevangenen dan naar heel het hoger onderwijs.

Ik ben ontsteld over wat in Kuregem is gebeurd en ik wil als verantwoordelijke in de jeugdwerking mee zoeken naar oplossingen. Reële, praktische oplossingen. De eerste vraag is: hoe krijgen we onze jongeren in onze hogescholen? De vraag is niet: hoe zorgen we ervoor dat ze onze studenten niet lastigvallen? Onze jongeren hebben in Brussel één onderwijsbeleid nodig, in plaats van het oorlogje tussen het Nederlandstalige en het Franstalige net. We zijn pas op de goede weg als we de "zero-uitsluiting" realiseren: in het onderwijs, in de wereld van de arbeid, op de woonmarkt. Waar blijven de politici die er zich met hetzelfde gevoel voor hyperbolen over opwinden dat bijna duizend jongeren in Brussel niet naar school gaan?

Van de problemen rond de hogeschool in Kuregem tot de kalasjnikovaanval in Laken, alles wordt op een hoop gegooid. Bedekt met een saus van emoties

De Morgen, 2010.02.04, Dirk De Block

UP

Opvang voor vluchtelingen geopend in Sint-Gillis

De beweging voor de integratie van vluchtelingen Convivial heeft vandaag transitverblijven voor vluchtelingen ingehuldigd in Sint-Gillis. Dankzij een anonieme gift van 500.000 euro kon de beweging het gebouw in maart 2008 opkopen. De eerste bewoners worden over twee weken verwacht.

Het gebouw op de Alsebergsesteenweg kreeg de naam "Maison Florida" en is het eerste gebouw dat de organisatie kocht. De huur zal minder bedragen dan de prijzen op de huurmarkt, maar zal hoger zijn dan de sociale huurprijzen. Om de zes maanden zullen er zeven nieuwe gezinnen hun intrek kunnen nemen.

Vertrouwensband opbouwen

Tot nu toe voorzag Convivial vijftien transitwoningen, beheerd door sociale woonbureaus of eigenaars, in Brussel voor vluchtelingen. Vorig jaar ving Convivial 325 gezinnen of 772 personen op, waarvan 65 procent in Brussel en 35 procent in Vlaanderen en Wallonië.

Momenteel werkt Convivial dikwijls samen met 57 eigenaars. De beweging probeert een vertrouwensband op te bouwen met eigenaars die hun huis willen verhuren aan vluchtelingen of asielzoekers.

Convivial verleent ook leningen voor huurwaarborgen en in 2009 gaf de organisatie 111 zulke leningen voor in totaal 50.000 euro.

Niet alleen bij het zoeken naar een woonplaats, maar ook bij de zoektocht naar onder meer een job, meubels, kleding en tijdens administratieve procedures probeert Convivial vluchtelingen bij te springen. (belga/adv)

De Morgen, 2010.02.04

UP

Verwerping van aanvraag Marokkaanse man wordt officieel gemotiveerd met seksisme

Franse nationaliteit geweigerd aan man die vrouw verplicht boerka te dragen

Het Franse ministerie van Immigratie weigert een man te naturaliseren die zijn vrouw verplicht een boerka te dragen. "Het leven waar hij voor kiest is niet verenigbaar met de waarden van de republiek", heet het. Zopas stelde een parlementaire commissie nog voor de boerka in alle officiële gebouwen te verbieden.

PARIJS | De man, een Marokkaan, is net als zijn Franse echtgenote lid van de fundamentalistische, zeer bekeringsdriftige Tablighbeweging.

"Uit het reglementair onderzoek en voorafgaand onderhoud blijkt dat deze persoon zijn echtgenote tot het dragen van een integrale sluier verplicht, haar de vrijheid ontnemt met ontbloot gezicht te komen en te gaan, en de principes inzake de laïciteit en de gelijkheid tussen man en vrouw verwerpt." Zo rechtvaardigt de Franse minister van Immigratie en Nationale Identiteit, de naar de centrumrechtse UMP overgelopen socialist Eric Besson, het voorstel tot decreet dat hij dinsdag aan premier Fillon overmaakte.

Besson zei niet van welke afkomst de betrokkene is, maar volgens de krant Le Figaro, die de motivering voor de beslissing kon inkijken, betreft het een Marokkaan. De man zou, net als zijn vrouw, lid zijn van de fundamentalistische, zich vooral op bekering toespitsende Tablighbeweging. Uit het document blijkt dat de man "in het dagelijkse leven een discriminerende houding jegens vrouwen aan de dag legt, weigert hen de hand te schudden en de strikte scheiding van de geslachten bepleit, ook binnenshuis, tussen broers en zusters".

Hoewel de man zijn vrouw volgens het onderzoek verplichtte tot de boerkadracht, zou die laatste daarmee ingestemd hebben. Reden voor de Conseil d'Etat, het hoogste administratieve rechtsorgaan in Frankrijk, om het zekere voor het onzekere te nemen en de verwerping van de naturalisatieaanvraag in de eerste plaats aan "s mans onverbeterlijke seksisme toe te schrijven. Op die manier "komt hij niet tegemoet aan de assimilatievoorwaarden, zoals voorzien in artikel 21-4 van het burgerlijk wetboek", aldus de tekst.

"Dit is de Franse wet", lichtte op radiozender Europe 1 premier François Fillon toe. "Al zeer lang voorziet het burgerlijk wetboek dat Frankrijk de naturalisering mag weigeren aan wie de waarden van de republiek niet onderschrijft. Als deze man niet van plan is zijn houding te veranderen, dan is zijn plaats niet in dit land."

Aangenomen wordt dat het naturalisatieverbod voortaan in het recht zal worden toegepast, waardoor het de facto moeilijker belooft te worden voor een boerkadraagster of haar echtgenoot het Franse staatsburgerschap te verwerven. Toch is het niet de eerste keer dat een radicale religieuze praxis een weigering van de nationaliteit tot gevolg heeft. In juni 2008 kreeg een vrouw uit het Rijselse al lik op stuk. Maar ook in dat vonnis werd erg voorzichtig omgegaan met het boerkagegeven. In Frankrijk bestaat immers geen wet die het omstreden stuk textiel verbiedt.

Net aan dat laatste willen Besson en zijn collega van Binnenlandse Zaken Brice Hortefeux iets veranderen, daarin gesteund door oproepen vanuit het parlement waar eind vorig jaar een commissie in het leven werd geroepen. Het boerkadebat vindt plaats tegen de achtergrond van een spannende campagne in de aanloop naar de regioverkiezingen van maart, en is dus niet vrij van electoralisme. De UMP, waarvan het boegbeeld Nicolas Sarkozy gisteren de poverste populariteitsscore neerzette sinds zijn aantreden als president (amper 31 procent van onze zuiderburen steunt hem nog), is doodsbang voor afkalving op de rechterflank, waar het extreem rechtse Front National opnieuw komt opzetten.

Doodsbedreigingen

Los van de kieskoorts heeft de boerkadiscussie vooral de vraag gesteld naar de grenzen van de fundamentele vrijheden, van de religieuze tolerantie en van de wetgevende verantwoordelijkheid daarbij. Vorige week beval de parlementaire werkgroep al aan dat de gezichtsverhullende sluier in alle overheidsgebouwen verboden wordt, een advies in de lijn van de enkele jaren geleden ingevoerde wet die hoofddoeken en andere religieuze symbolen in alle publieke scholen verbiedt. Eensgezindheid is er hoe dan ook niet. Velen vrezen dat een boerkaverbod de betrokken vrouwen alleen maar verder in het isolement dwingt door hen een de facto huisarrest op te leggen. Anderen, zoals rector Dalil Bourbakeur van de Mosquée de Paris, menen dat een verbod contraproductief zal zijn en de moslimradicalen alleen maar hitsiger zal maken.

Vorige week kreeg imam Hassem Chalghoumi uit de Parijse voorstad Drancy overigens doodsb bedreigingen nadat hij openlijk gepleit had voor een boerkaverbod. "Ik werk voor de toekomst van onze kinderen en van de republiek", zei Chalghoumi op de radio.

De Morgen, 2010.02.04, Lode Delputte

UP

'Eigenlijk zijn we blij met dit ironische toeval'

Drie maanden geleden lieten illegalen een puinhoop achter in het appartement van Eric Jolie en Veerle Baeyens.

VorigeVolgendeEigenaars gekraakt pand krijgen illegalen als buur — OOSTENDE - Het CAW opende gisteren het eerste dagcentrum voor illegalen in de Kaaistraat. Ironisch genoeg in hetzelfde gebouw waar sans-papiers al meermaals hebben ingebroken en alles vernielden. Dominique Jauquet

'Dit is de ironie van het lot', zegt Veerle Baeyens, een van de bewoners. Drie maanden geleden haalde ze haar appartement op de eerste verdieping in de Kaaistraat 30 helemaal leeg, nadat illegalen er voor de tweede keer hadden ingebroken.

Alles was geplunderd en stuk geslagen en een verhuis naar hun tweede woning in Lokeren was de enige oplossing. Zonder heel wat vernielde persoonlijke spullen en zonder het speelgoed van haar kinderen Aline (13), Emilie (12), Pieter-Paul (7) en Johannes (6).

Precies in datzelfde gebouw, een verdieping lager op de benedenverdieping, opende het CAW & JZ Middenkust gisteren een dagcentrum voor illegalen. Ironie ten top, maar Veerle Baeyens blijft positief.

'Eigenlijk zijn we zelfs tevreden over de beslissing. Na de tweede inbraak wou men het gebouw niet meer verzekeren, omdat het een kraakpand was geworden. Maar nu is er door de maatregel gelukkig opnieuw een brandverzekering', zegt ze.

'Na de inbraken spookte het door mijn hoofd om nooit meer naar Oostende terug te keren. Ik voelde me er niet meer veilig. Vandaag kunnen we weer plannen maken. We willen ons appartement opnieuw stap voor stap inrichten. Maar deze keer enkel met nodige en goedkope meubelen, en zonder persoonlijke spullen.'

Toestemming

Het CAW had het gezin van Veerle vooraf om toestemming gevraagd om in het gebouw een dagcentrum te openen. 'We hebben toen ingestemd. De mensen van CAW zijn altijd lief. Zij pakken tenminste het probleem aan door illegalen op te vangen. We bekijken het positief. Liever een dienst op de benedenverdieping dan een particulier, want zo is er permanentie in het gebouw. Het is jammer dat de politiek niets doet en ook ons rechtssysteem zit niet goed in elkaar. De illegalen die destijds alles stuk maakten, zijn opgepakt, maar konden niet vervolgd worden. Eigenlijk is dat onbegrijpelijk.'

Vlaams minister van Welzijn Jo Vandeuren (CD&V) stelde 114.000euro ter beschikking aan het CAW, onder meer om het dagcentrum op te starten. 'Een niet mis te verstaan signaal', zegt Tine Wyns, directeur van het CAW.

'Onze samenleving mag niet langer voorbij gaan aan de humanitaire noden van deze mensen. Ook al slagen de beleidsmakers er niet in om een coherent beleid te voeren in België en in Europa, dit kan niet langer gebeuren ten koste van de welzijnswerkers en politiemensen die wel dagelijks met de zorg en de last worden geconfronteerd. Het dagcentrum is in die zin een pleister op een open wonde om het ontbreken van enig beleid wat te verzachten.'

In het dagcentrum werken drie medewerkers van het CAW. Op de eerste dag vingen ze vijf illegalen op die konden er rekenen op humanitaire hulp, een soep- en broodmaaltijd, een douche, rust en eventueel ook medische verzorging. Geïnteresseerde vrijwilligers die hun steentje willen bijdragen door mee te draaien in het onthaal en door illegalen actief op te sporen in het Maria Hendrikapark en havengebied, kunnen zich aanmelden op het dagcentrum in de Kaaistraat 30.

De Standaard, 2010.02.05

UP

Het veiligheidsprobleem in Brussel

De veiligheidsproblemen in Brussel waren de voorbije week niet uit de media weg te branden. Het Brusselse parket kondigde in de Anderlechtse wijk Kuregem een nultolerantie af, de Vlaamse partijen eisten een fusie van de zes Brusselse korpsen, justitieminister De Clerck beloofde snelrecht en de Kamercommissie justitie keurde een wet goed om de straffen

voor geweld tegen de politie te verdubbelen. Een overzicht van de discussie en een evaluatie van sommige maatregelen.

Naar aanleiding van de verhuizing van een school uit Anderlecht omdat te veel jonge scholieren werden gepest door allochtone jongeren, naar aanleiding van een bankoverval, waarvan de dader snel werd gevat en een schietpartij met kalasjnikov tussen de politie en de overvallers, ontstond een ware mediahype over het veiligheidsprobleem in Brussel.

WELKE MISDAAD?

1. De geregistreerde criminaliteit.

In 2008 werden in Brussel 178.554 criminele feiten geregistreerd. Dat zijn er 9,1% meer dan in 2000. Nationaal steeg de geregistreerde criminaliteit in dezelfde periode slechts met 1,47% tot 1.018.056 feiten. In Brussel steeg de geregistreerde criminaliteit dus zes keer zo snel als in België.

Maar het criminaliteitsprofiel is divers. De geweldsmisdrijven stegen in Brussel in de bewuste periode sneller dan elders, nl. met 30% (tot 11.928 feiten in 2008). De slagen en verwondingen op zich klommen met 35,1%, de moorden en de pogingen daartoe met 25% (tot 143 in 2008). Het aantal verkrachtingen steeg met 20% (tot 411 feiten), het aantal groepsverkrachtingen verdubbelde (tot 46 in 2008).

De autodiefstallen daalden met 56%, de carjackings met 60%, de handtasdiefstallen met 17%. De woninginbraken stegen dan weer met 24%, de kredietkaartenfraude met 596% (tot 954 feiten) en het aantal sackjackings klom van 2 in 2005 naar 2.174 in 2008. Ook het aantal nepagenten steeg enorm: van 5 in 2000 naar 103 in 2008.

2. De Veiligheidsmonitor.

Opmerkelijk zijn ook de resultaten van de Veiligheidsmonitor, een bevraging die om de twee jaar wordt georganiseerd om na te gaan hoe veilig de burgers zich voelen. Die staan haaks op de geregistreerde misdaadstatistieken. Uit de Veiligheidsmonitor bleek dat in 2008 52% van de Brusselaars zich "zelden of nooit" onveilig voelde. Dat was 5% meer dan in 2006. Alle vormen van "mijdingsgedrag" zijn in Brussel tussen 2006 en 2008 afgenomen. Mijdingsgedrag heb je als mensen de deur niet opendoen voor onbekenden, waardevolle voorwerpen buiten hun huis onderbrengen, niet meer buitenkomen na het donker, vermijden het openbaar vervoer te nemen.

Toch dacht 26% van de Brusselaars dat ze in de komende 12 maanden slachtoffer konden worden van een inbraak, 28,3 vreesde slachtoffer te worden van een diefstal zonder geweld, 16,4% van fysiek geweld en liefst 39,3% van een misdrijf in het verkeer.

Uit de Veiligheidsmonitor blijkt verder dat de Brusselse huishoudens meer slachtoffer worden van de meeste misdrijven dan de Vlaamse of Waalse. 46% van de Brusselse ondervraagden zegt dat zijn gezin in 2008 slachtoffer werd van een automisdrijf (gestolen, bestolen, beschadigd), tegen slechts 17% van de Vlaamse. Bij vernielingen zien we dezelfde tendens. Verder valt op dat Brussel ook de meeste slachtoffers telt van een vluchtmisdrijf in het verkeer: 4,8% van de ondervraagden zegt dat ze dit in 2008 meemaakten, tegen slechts 2,8% van de Vlamingen.

De Brusselaars zijn ook het minst tevreden over hun politie. Terwijl 89,2% van de Belgen vindt dat de politie goed of zeer goed werk verricht, geldt dat "slechts" voor 85,8% van de Brusselaars. Liefst 64,8% van de Brusselaars zegt niet te weten wie zijn wijkagent is. Het nationaal gemiddelde is 50,3%.

De discussie ging echter niet over deze cijfers, maar spitste zich vooral toe op de werking van politie en gerecht. We behandelen achtereenvolgens: het probleem van de politiezones; de personeelsproblemen bij de politie; het geweld tegen de politie; de afgekondigde nultolerantie en de acties voor gewapend bestuur; het snelrecht; enkele algemene bedenkingen.

ZES ZONES OF EEN?

Brussel heeft zes politiezones. De oorzaak hiervan gaat terug naar de fusies van gemeenten uit 1977. Brussel deed daar niet aan mee, zodat de 19 gemeenten afzonderlijk bleven bestaan, met hun eigen korpsen. Begin jaren negentig stelden sommige kabinetsmedewerkers van toenmalig justitieminister Melchior Wathelet (PSC) al voor om voor Brussel één politiekorps te creëren, maar daar kwam niets van. De debatten waren toen min of meer dezelfde als nu.

Door de politiehervorming kwamen er overal politiezones. In Brussel smolten de 19 korpsen begin deze eeuw samen tot 6 zones in plaats van tot één.

Sommige zones hebben heel veel werk: de bewuste zone-Anderlecht-Sint-Gillis-Vorst, waarrond de hele discussie ontstond, heeft drie gevangenissen (met mogelijks stakingen) op zijn grondgebied, een groot voetbalstadion (met mogelijks rellen), de concertzaal van Vorst-Nationaal, bepaalde probleemwijken zoals Kuregem, naast het Brusselse Zuidstation met 90.000 dagelijkse reizigers (maar voor dat laatste is vooral de federale politie bevoegd), e.d.

De Brusselse zones hebben in het algemeen veel meer werk dan de andere politiezones door de vele betogingen tegen de

Europese Unie en door de aanwezigheid van ambassades die moeten worden beveiligd. Je kan een Brussels korps dus moeilijk vergelijken met een ander Belgisch korps.

Daar staat tegenover dat andere grote steden, zoals Parijs, Londen of New York nog veel groter zijn, even zware problemen hebben en toch behoorlijk functioneren. Kleinschaligheid is dus niet noodzakelijk een must.

Het bestaan van zes aparte zones leidt soms tot gekke toestanden. Wie met zijn hond gaat wandelen aan het Zuid-station moet twee politiereglementen kennen: in Brussel gelden andere regels over de plaats waar een hond zijn behoefte mag doen dan in Anderlecht. Of nog: het Comité P hekelde enkele jaren terug de problematiek van de prostitutie aan het Noordstation. Daar tippelen hoertjes. Eén politiezone voert een beleid om die ongemoeid te laten en eerder de pooiers en de georganiseerde misdaad in hun geldbuidel te treffen, een andere zone wil alle hoertjes oppakken. Dat leidt tot komische verhuiseffecten als een politiecombi aankomt: hoertjes vluchten naar de "juiste" plaats, waar ze niet kunnen worden opgepakt. Of nog: de combi's van de verschillende politiezones kunnen soms niet rechtstreeks met elkaar communiceren.

De zes zones liggen soms eigenaardig gespreid over probleemwijken: de Kuregem- en Ribeaucourtbuurt liggen op de grens van twee zones (met een ander politiebeleid) en sommige zones worden door grote wegen of parken letterlijk in twee gesneden. Anderzijds valt één grote laan soms onder meerdere politiezones, wat voor de burger tot veel verwarring aanleiding geeft als een combi passeert, maar de agenten niet optreden omdat ze van de verkeerde zone zijn.

Alle Vlaamse partijen pleiten daarom voor een fusie van de zes zones tot één. Dat zou heel wat kosten besparen. Een reeks ondersteunende diensten worden nu zes keer georganiseerd, terwijl het in een keer zou kunnen. Daardoor zou heel wat politiecapaciteit vrijkomen voor straatwerk. Maar deze herorganisatie kan natuurlijk niet ten koste gaan van de nabijheidspolitie. Ze mag er niet toe leiden dat gemeenten of wijken waar de politie nu goed functioneert, dan minder goed zouden draaien.

De Franstalige partijen zijn tegen een fusie van de zones. Sommigen onder hen, zoals Fouad Lahssaini (Ecolo), vonden tijdens het Kamerdebat dat het huidige systeem "zeer goed werkt", anderen zoals Karin Lalieux (PS) meenden dat "fusie geen mirakeloplossing is", alsof iemand dat ooit beweerd zou hebben.

Francis Delpérée (cdH) zag een communautaire agenda achter het fusieplan. "Als men de korpsen fuseert, rijst de vraag of ook niet beter de gemeenten zouden fuseren. En als Brussel één burgemeester zou krijgen in plaats van negentien, waarvoor is het Brussels gewest dan nog nodig?". De Franstaligen vrezen dus dat de Vlamingen via een ommetje langs de politiezones het Brussels Gewest willen afschaffen. (De vraag stellen is ze beantwoorden. Het zou een enorme kostenbesparing zijn omdat een boel diensten die nu dubbel werk doen in administraties waar een kat haar jongen niet meer vindt, zouden kunnen worden samengesmolten. Uiteraard zouden dan ook nogal wat politieke mandaten verdwijnen. Dit idee is dus volkomen onhaalbaar, nvdr).

Maar...de Franstaligen zijn het ook niet eens over wat er wel moet gebeuren. Sommige politici willen de zone Brussel-Elsene opnieuw splitsen omdat de stad Brussel teveel aandacht opeist ten nadele van de andere wijken (Haren, Laken e.d.). Zo'n vrijwillige defusie is mogelijk gemaakt door de mozaïekwet van einde vorig jaar. Maar minister van Binnenlandse Zaken Annemie Turtelboom (Open Vld) heeft alvast duidelijk gemaakt dat er geen extra zones mogen bijkomen in Brussel. Een eventuele defusie moet dus zeker tot een herstructurering leiden. Andere Franstalige politici willen de situatie houden zoals ze is. Geen eensgezindheid over het alternatief dus.

Minister-president Charles Picqué (PS) heeft nog andere ideetjes. Hij wil naast de lokale korpsen ook een gewestelijke politie creëren. Picqué wil bovendien dat de federale overheid bepaalde taken van van de lokale politiekorpsen overneemt: de bewaking van gevangenen bij stakingen, het gevangenenvervoer, de bewaking van ambassades.

Deskundigen menen dat een mogelijke fusie van korpsen zich niet noodzakelijk moet richten op institutioneel vastgelegde grenzen, maar wel op het sociaal-economisch profiel van de bewoners van de zone en op de aard van de criminaliteit in die zone. Criminelen trekken zich immers niets aan van allerlei grondwettelijk vastgelegde taalgrenzen. Vanuit deze visie zou Dilbeek beter met Molenbeek fuseren en Ukkel met Hoeilaart, of de wijk Zuun uit Sint-Pieters-Leeuw zou best bij Kuregem in Anderlecht komen (met fysiek geografische zonegrenzen zoals het Zoniënwoud). De vraag rijst wie in zo'n geval het commando zou voeren en hoe de taalproblemen zouden worden opgelost. Uiteindelijk is dit een pleidooi voor één nationale korpschef. Het idee kan sociologisch verleidelijk zijn, het is in België totaal onhaalbaar omdat aan de taalgrenzen zou worden gemorrelt.

Minister van Binnenlandse Zaken Annemie Turtelboom wil wel een fusie, maar ze wil die "niet opdringen". Ze gelooft dat door de oprichting van een overleg tussen de korpschefs na verloop van tijd het idee van een fusie wel vanzelf zal rijpen. Probleem met de creatie van overlegplatformen is dat de bevoegdheidsverdeling nog ingewikkelder wordt en dat bovendien steeds meer politiemensen in kantoren vergaderen en overleggen in plaats van op straat de problemen van de mensen aan te pakken. In plaats van organen af te schaffen, creëerde Turtelboom er dus één bij. Deskundigen wijzen er trouwens op dat dit overlegplatform al geruime tijd bestond.

Toen Renaat Landuyt en Ludwig Vandenhove (sp.a) donderdag in de Kamer een wetsvoorstel indienden om de zes korpsen te fuseren tot één, vroegen zij daarvoor de hoogdringende behandeling. Dat idee werd donderdag weggestemd door alle Franstalige partijen en door CD&V en Open Vld, waarvan de tenoren nochtans voor de fusie hadden gepleit.

Een fusie komt er dus niet. Ze zou inderdaad geen mirakeloplossing zijn. Het probleem zit veel dieper, bij het model dat door de Octopushervormers in 1998 werd gekozen. Problemen zoals deze in Brussel nu kunnen zich immers overal in het land voordoen. Toen de politie werd hervormd koos men voor 196 aparte korpsen, die naast elkaar bestaan en - vooral in de grote steden - hun eigen zin doen. Nochtans had de Commissie-Huybrechts, die de hervorming had voorbereid, gepleit voor één nationale politiefchef, die overal zou kunnen ingrijpen. Dat kan nu dus niet. De meeste lokale korpsen vallen bovendien onder burgemeesters, die van politiewerking geen kaas gegeten hebben. Dat maakt de korpschefs veel machtiger dan de korpschef van de federale politie, die wel onder een competente controle staat.

De politiehervorming van 1998 wilde wel een geïntegreerde politie, maar ook die kwam er niet helemaal: de integratie tussen de lokale en de federale politie werkt onvoldoende, er is nog geen eenheid van management. Het was dan ook erg kort door de bocht van minister Turtelboom om de politiehervorming zonder meer "een succes" te noemen.

Het is echter ook kortzichtig om de problemen die momenteel in Brussel tot uiting komen, te herleiden tot louter Brusselse toestanden, zoals bijna alle politici doen.

PERSONEELSTEKORT?

Hebben de Brusselse politiekorpsen te weinig manschappen? Volgens de vakbonden zouden er 735 mensen tekort zijn. In de zone-Anderlecht zouden 's nachts amper twee combi's beschikbaar zijn. Ze moeten al hun tijd steken in het afhandelen van de 101-oproepen en die zouden dan soms vals zijn. Veel te weinig agenten, menen de bonden.

De Molenbeekse burgemeester Philippe Moureaux (PS) steunt deze visie helemaal: "De voorbije drie jaar steeg de bevolking in mijn gemeente met 10%, maar ik heb nog altijd maar evenveel politiemensen. Er zouden er tien procent bij moeten komen, willen we in de toekomst ernstige toestanden vermijden". In de Kamer hekelde Karin Lalieux (PS) eveneens de "chronische onderfinanciering" van zowel de Brusselse gemeenten als het Brusselse gerecht. En ook Brussels minister-president Charles Picqué wil dat de federale overheid meer geld steekt in de Brusselse politiekorpsen. Volgens hem dragen de 19 gemeenten momenteel 67% van de kosten van de politie en dat vindt hij genoeg. "De Brusselaar betaalt meer voor de politie dan voor het OCMW", zo zegt hij.

Minister van Binnenlandse Zaken Turtelboom ontkende evenwel dat er te weinig volk is. "In 2004 telden de Brusselse korpsen 2.645 agenten, in 2009 5.033. Dat is dus een verdubbeling in vijf jaar tijd. Bovendien zitten alle Brusselse korpsen boven de KUL-norm (de norm die door de Universiteit van Leuven is vastgesteld om te berekenen hoeveel agenten een korps nodig heeft, ndvr)."

Turtelboom zegde dat zij na de tellen in Molenbeek einde vorig jaar 50 extra federale politiemensen aan de Brusselse politiezones heeft toegewezen, bovenop de 150 die Brussel al eerder kreeg. Maar die 50 worden niet efficiënt ingezet. Ze zouden veel meer misdaadanalyses moeten maken en niet gewoon meedraaien in de dagelijkse interventie.

Turtelboom zegde bovendien dat ze de zes korpschefs gevraagd heeft om een protocol te ondertekenen waardoor de zones elkaar bijstand in nood kunnen verlenen. De minister kondigde verder aan dat de KUL-norm wordt herzien. Daarvoor is een studie besteld. Maar meer personeel extra komt er niet.

Deskundigen wijzen erop dat het probleem genuanceerder ligt. Brussel heeft een groot recruiteringsprobleem. Weliswaar krijgt iedere agent die in Brussel komt werken een extra Brusselpremie die oploopt van 699 tot 1.338 euro per jaar, als hij er minstens vijf jaar blijft. Toch vinden de Brusselse korpsen nauwelijks agenten binnen hun eigen Brusselse bevolking. En al evenmin agenten die in Brussel komen wonen. De meeste nieuwe jonge agenten pendelen vanuit een andere gemeente naar Brussel. Een huis kopen kost in de hoofdstad gemiddeld al 350.000 euro en daarom wordt veel gependeld.

Dat heeft tot gevolg dat de jongere agenten de Brusselse bevolking minder goed kennen. Omdat de werklast in Brussel veel hoger is dan elders en omdat het werk veel moeilijker is (door de vele culturen met vreemde talen is de communicatie sowieso al veel moeilijker), zijn nogal wat nieuwe inspecteurs geneigd om na vijf jaar weer te vertrekken. Dat leidt tot een groot verloop van nieuwe inspecteurs. Kortom: het is voor de Brusselse korpsen moeilijk om voldoende jonge politiemensen operationeel te houden. Honderden vacatures geraken niet ingevuld of moeten telkens opnieuw ingevuld worden. Terzake vraagt minister-president Picqué dat de recruiteringsvereisten versoepeld worden en dat moet z.i. ook voor de taaleisen gelden.

Daarbij komt nog dat de meeste nieuwe agenten niet geïnteresseerd zijn in de wijkwerking, deels omdat hier geen extra premie tegenover staat, deels omdat interventie en recherche bij jongere macho's hoger aangeschreven staan.

Dat probleem van de falende wijkwerking stelt zich echter overal in het land, maar in Brussel is het door het samenwonen van vele culturen met vreemde talen nog complexer.

MINDER ADMINISTRATIEF WERK?

Meer politie kan je ook ter beschikking stellen door de agenten minder werk te geven. Al jaren pleiten alle politici ervoor om de politie te ontlasten van administratieve taken. Maar onder druk van de gebeurtenissen in Brussel gebeurde er deze week ook iets. De Kamercommissie Justitie stemde woensdag een wetsvoorstel van Carina Van Cauter (Open Vld) waardoor de politie niet meer moet instaan voor de bezorging ("betekening") van documenten in strafzaken.

Momenteel is de regeling zo. Deurwaarders moeten vonnissen, akten en oproepingsbevelen gaan afgeven bij de betrokkene, maar als die niet thuis is, moeten ze het document naar de politie brengen. Die schrijft dat in een register in en probeert ervoor te zorgen dat de documenten effectief ter plekke komen. Meestal door een briefje in de bus te deponeren waarop staat dat de betrokkene bij de politie iets moet gaan afhalen. Soms gaan de agenten bij de betrokkene thuis herhaalde malen aanbellen, zelfs tot vijf keer.

In heel België moet de politie jaarlijks zo'n 336.000 strafdocumenten afgeven aan gedaagden of veroordeelden. In Antwerpen alleen al ging het vorig jaar om 33.500 documenten. Als je slechts een kwartier werk per document rekent, dan weet je dat dit werk 1% van de politietijd in beslag neemt. Al gauw 62 politiemensen zijn hiermee voltijds bezig. Dat zal niet meer hoeven.

Op voorstel van Carina Van Cauter (Open Vld) zullen de deurwaarders die documenten voortaan niet meer bij de politie bezorgen als de betrokkene niet thuis is, maar mogen ze een kopie onder zijn deur schuiven. Ze moeten de volgende dag dan nog wel een aangetekende brief naar betrokkene sturen. De politie verdwijnt dus helemaal uit deze procedure en daardoor kunnen minstens 62 mensen (mogelijk: 100) vrijgemaakt worden voor echte politietaken. Dat is beslist een verbetering, maar het is slechts een druppel op een hete plaat en voor Brussel lost het maar weinig op.

GEWELD TEGEN DE POLITIE

De Brusselse politie klaagt ook over toenemend racistisch geweld vanwege voornamelijk allochtone minderjarigen. Ook dat was één van de discussiepunten naar aanleiding van de incidenten.

Het aantal gewelddaden tegen politiemensen steeg deze eeuw in heel België met 14 procent, tot 982 feiten in 2008 tegenover 860 in 2000. Dat blijkt uit cijfers van de federale politie. In het eerste semester van 2009 bedroeg het aantal geweldsfeiten tegen de politie 426, waarvan 296 in Vlaanderen. De stijging van het geweld tegen de politie tussen 2000 en einde 2008 komt alleen voor rekening van Vlaanderen, waar ze 27,5% bedraagt. In Brussel en Wallonië is er nauwelijks sprake van een stijging. In Brussel zakte het aantal geweldfeiten tegen de politie zelfs lichtjes: van 197 in 2000 naar 184 in 2008. In het eerste semester van 2009 waren er in Brussel 54 feiten.

Deze toename van het geweld tegen de politie in heel België kan enorm lijken maar het totale aantal geweldfeiten buiten het gezin steeg in dezelfde periode bijna twee keer zo snel, met 25,5% tot 50.082 feiten in 2008. Relatief gezien is het geweld tegen de politie dus gedaald.

Omdat de betogende bonden zo flink op de nagel van het geweld tegen de politie klopten, heeft de Kamercommissie Justitie deze week in zeven haasten het wetsvoorstel-Claes goedgekeurd. Dat verdubbelt de minimumstraffen en ook de meeste maximumstraffen voor antipolitie-geweld. Die maxima worden nu twee keer zo hoog als die voor dezelfde gewelddaden tegen gewone burgers en zelf voor die tegen buschauffeurs, leraars, artsen, maatschappelijk assistenten e.d.

De Raad van State had erop gewezen dat de samenhang tussen de straffen voor soortgelijke misdrijven wel eens op de helling kon komen door het voorstel, te meer daar de motivering maar summier is. Justitieminister De Clerck zegde dat de verhogingen van de strafmaxima voor (bewapende) politiemensen (met een gevarenpremie) een doordrukje waren van de straffen voor gewelddaden op minderjarigen (!). Of dit motiveringstechnisch volstaat is maar zeer de vraag.

In ieder geval had de Kamercommissie Justitie woensdag geen oren naar mogelijke kritiek. Ze organiseerde niet eens een algemene bespreking over het voorstel, de meeste parlementsleden kwamen te laat, liepen binnen en buiten, sommigen dachten dat de bespreking over een ander voorstel ging. Justitieminister Stefaan De Clerck (CD&V) vroeg ook om het voorstel dringend te stemmen, omdat hij woensdagmiddag de politiebonden moest ontvangen en hen "iets wilde voorleggen".

En zo geschiedde. Stefaan Van Hecke (Groen!), Els De Rammelaere (N-VA) en Karin Lalieux (PS) vroegen om alleen de minimumstraffen te verhogen en de verzwaring van de maximumstraffen later te bespreken, De Clerck beloofde hierover later een ruim debat, maar vroeg toch de goedkeuring voor het huidige ontwerp. Groen! en N-VA onthielden zich, de sp.a-er Renaat Landuyt ging op het juiste moment even buiten. Na de stemming (!) liet Justitie een vergelijkende tabel ronddelen waaruit moest blijken hoe de straffen voor geweld tegen de politie nu precies zullen worden. De gehele discussie had hooguit twintig minuten geduurd.

Naast deze wet kondigden Turtelboom en De Clerck de voorbije week nog drie nieuwe maatregelen aan met betrekking tot het geweld tegen de politie:

* Volgens De Clerck is er nu al een nultolerantie voor geweld tegen de politie in het hele Brusselse Gewest.

* Turtelboom wil referentiemagistraten die alle zaken rond politiegeweld coördineren, zoals je referentiemagistraten hebt voor milieu, partnergeweld, racisme.

* Turtelboom zegde ook dat de rechtsbijstand van inspecteurs tegen wie geweld is gepleegd, zal worden verbeterd.

NULTOLERANTIE?

Veel was te doen over de nultolerantie voor criminaliteit in Kuregem. Nultolerantie betekent dat op ieder crimineel feit een proces-verbaal én een strafrechtelijke reactie volgt. Die reactie moet niet noodzakelijk een vervolging zijn, ze kan ook bestaan uit een minnelijke schikking of een strafbemiddeling e.d.

Justitieminister De Clerck zegde in de Senaat dat die nultolerantie voor alle misdrijven door het Brussels parket werd ingevoerd op 1 februari, althans in de wijk-Kuregem. Hij voegde daar eerder in de Kamer aan toe dat nog niet vaststaat waar die nultolerantie nog verder zal worden toegepast buiten Kuregem.

Deskundigen hebben de grootste vragen bij die nultolerantie.

* Heeft men wel voldoende politiepersoneel om die nultolerantie af te dwingen? Nee, zo luidt het dan.

* Moet ze - zoals de Brusselse procureur wil - voor alle misdrijven van alle burgers in Kuregem gelden? Ook voor illegaal verblijf? Is dit haalbaar? Willen de betrokken burgemeesters dit? En kennen de burgers én de politiemensen alle regeltjes en wetten wel?

* Heeft het gerecht voldoende personeel en voldoende wil om al die daders ook te vervolgen?

* Zou men niet beter eerst via acties van gewapend bestuur (het samenwerken van allerlei overheidsinstanties, inspectiediensten en de politie om een bepaald fenomeen onder controle te krijgen, nvdr) optreden tegen de illegale autohandel en andere criminele activiteiten in Kuregem, vooraleer alle burgers lastig te vallen met nultolerantie?

Turtelboom kondigde in de Kamer gezamenlijke acties met de inspectiediensten aan, maar tot op heden is nog niet veel te merken van dat gewapend bestuur.

Dat hoeft niet te verbazen, want het is om meerdere redenen bepaald niet makkelijk.

Burgemeesters klagen er over dat ze illegale tenten (cafés, telefoonshops, goktenten...) moeilijk kunnen sluiten omdat de betrokkenen achteraf van de Raad van State te veel gelijk krijgen in soms "wereldvreemde arresten", die archi-streng eisen stellen aan de motiveringsplicht voor zo'n sluitingsbevel.

Bovendien worden acties van de politie tegen deze illegale handel vaak tegengewerkt door relletjes. De volwassen criminelen schakelen minderjarigen in om keet te schoppen. Ze juttten de jongeren op door de politie "racisme" te verwijten en geven zo een antiracistisch alibi aan rellen, die uiteindelijk vooral moeten dienen om politiebemoeienis in de no-go-areas zoals die in Kuregem te bemoeilijken.

Gewapend bestuur wordt bovendien bemoeilijkt door de privacycommissie, die eerder al een Antwerps voorstel met betrekking tot illegalen afschoot wegens "schending van de privacy".

En gewapend bestuur is voor een aantal Brusselse burgemeesters onhaalbaar omdat ze niet willen optreden tegen de illegalen die op hun grondgebied verblijven.

Voor een echt gewapend bestuur zijn er dus nogal wat taboes die zouden moeten sneuvelen.

SNELRECHT?

Grote discussies waren er ook over de bestraffing van gevatte daders. De politie had zich geërgerd over jonge boefjes die onmiddellijk nadat ze waren opgepakt weer vrijkwamen en hen uitlachten. Daar komt bij dat nogal wat daders uiteindelijk ongestraft blijven. Anderen voelen zich door een plaatsing in een jeugdinstelling of een contact met het gerecht eerder gesterkt in hun criminele carrière dan afgeremd. Terzake zegde socioloog Marc Elchardus dat het huidige justitiebeleid de criminaliteit eerder bevordert dan beteugelt. Die straffeloosheid zet kwaad bloed bij vele burgers, die sinds de wet op de gemeentelijke administratieve sancties voor het kleinste vergrijp (hondepoe, spuwen op straat...) een boete tot 250 euro kunnen krijgen.

De Clerck wil dit oplossen door het snelrecht te activeren.

Juridisch gezien heb je momenteel twee soorten snelrecht.

Het snelrecht-met-aanhouding werd in 2000 ingevoerd door toenmalige Justitieminister Marc Verwilghen (Open Vld) na

EURO 2000. Stadscriminelen die op heterdaad werden betrapt, kunnen aangehouden worden én binnen de 7 dagen voor de snelrechter worden gebracht. Op het misdrijf moet wel een straf van minstens 1 en hoogstens 10 jaar staan. Verwilghens' snelrecht wordt al sinds oktober 2000 niet meer toegepast en de wet is op 28 maart 2002 door het toenmalige Arbitragehof vernietigd wegens discriminerend. De wet werd nooit aangepast aan dit arrest. Het is dit soort snelrecht dat door de politie wordt geëist.

Maar daarover ging het debat niet. Het snelrecht dat justitieminister De Clerck wil activeren is het snelrecht-zonder-aanhouding. Dat werd ingevoerd in 1994 door Justitieminister Melchior Wathelet (PSC). Het houdt in dat verdachten onmiddellijk van de procureur een dagvaarding meekrijgen om ten vroegste binnen de tien dagen en ten laatste binnen de twee maanden voor de correctionele rechter te verschijnen. Die moet dan binnen de twee maanden vonnissen. De betrokkene is niet aangehouden. De feiten moeten wel bewezen of bijna niet betwistbaar zijn.

Dit soort snelrecht was een stille dood gestorven. Maar het werd door voormalig justitieminister Jo Vandeuren opnieuw geactiveerd. In Brussel waren er twee kamers die het sinds november 2009 toepasten tussen gewone zaken van traag recht door.

Justitieminister De Clerck wilde een aparte kamer oprichten speciaal voor snelrecht voor de feiten die door de nultolerantie in Brussel worden geverbaliseerd. Maar dat wilde de Brusselse rechtbank niet doen. Rechtbankvoorzitter Luc Hennart beweert dat hij hiervoor vijf extra magistraten nodig heeft. Personeel verplaatsen wil Hennart liever niet, want hij vindt dat deze - relatief kleinere - feiten niet zo'n buitensporig belang moeten krijgen in vergelijking met de veel ernstigere zware financiële dossiers.

Na enig onderhandelen bereikte De Clerck dat de rechtbank zich toch zo zal organiseren dat op de feiten, waarvoor het Brusselse parket de nultolerantie afkondigde, snelrecht zal kunnen worden toegepast. De Clerck had betoogd dat de Brusselse rechtbank op een kader van 140 magistraten momenteel slechts 5 vacatures heeft, zodat volgens hem snelrecht mogelijk moet zijn. In het Senaatsdebat over de Brusselkwestie schoot voormalig Justitieminister Marc Verwilghen (Open Vld) De Clerck ter hulp. Hij stelde dat de Brusselse rechtbank in 2000 een kaderuitbreiding heeft gekregen om zijn snelrecht toe te passen. Dat snelrecht is nu weg, maar de magistraten zitten er nog steeds. De rechtbank moet dus niet klagen over personeelstekort, vond Verwilghen.

Bij dit soort snelrecht blijven meerdere problemen:

* Voor de ontmoediging van de politiediensten biedt het geen oplossing, want de verdachte komt sowieso onmiddellijk vrij.

* Omdat dit snelrecht toch meestal over eerder kleinere vergripen gaat, zitten we met het probleem van de strafuitvoering. Celstraffen onder de drie jaar worden bijna niet meer uitgevoerd en in ieder geval herleid tot een derde, waarbij die celstraf dan wordt omgezet in elektronisch toezicht. Een onmiddellijke reactie heeft maar zin als de straf ook wordt uitgevoerd.

* Dit soort snelrecht is alleen van toepassing op meerderjarigen. Minderjarigen vallen er sowieso buiten en zij zijn nu net verantwoordelijk voor heel wat criminele feiten.

CRIMINELE MINDERJARIGEN

Een ander probleem betreft de criminele minderjarigen. Tot 18 jaar ben je in België straffeloos, hoewel je vanaf je zestiende bij zware criminaliteit en als je niet meer opvoedbaar wordt geacht, toch naar de gewone rechter voor volwassenen kan worden gestuurd. Uithandengeving noemt men dat. Het gebeurt zo'n 135 keer per jaar.

Minderjarigen worden echter vaak gebruikt door meerderjarige boeven omdat ze niet kunnen worden gestraft. Uit het antwoord op een schriftelijke vraag van Michel Doomst (CD&V) aan toenmalig minister van Binnenlandse Zaken Guido De Padt (Open Vld) bleek dat 23% van de gevatte daders van overvallen minderjarigen zijn.

En dat er een "criminele reservearmee" is, is wel duidelijk. Zo zijn in Brussel 619 minderjarigen niet ingeschreven in een school. Zij hangen rond op straten en pleinen en kunnen als mogelijke crimineel "gerecruteerd" worden. Het parket treedt niet op tegen hen en ook niet tegen hun ouders. In de Vlaamse Gemeenschap treedt men wel op tegen spijbelaars. Eerdere voorstellen om de kinderbijslag af te nemen bij spijbelen, zoals in Nederland nochtans het geval is, stierven een stille dood.

Brussels minister-president Charles Picqué (PS) pleitte er deze week voor om de strafrechtelijke meerderjarigheid op 16 jaar te brengen. Dan zouden alle criminelen boven die leeftijd automatisch naar de rechtbanken voor volwassenen gaan. Of Picqué bovendien ook nog de mogelijkheid wil behouden om nog jongere minderjarigen onder bepaalde voorwaarden ook nog naar de volwassenenrechter te sturen, is niet geweten.

Maar Picqué's visie is verrassend. Nog tijdens de vorige legislatuur had justitieminister Laurette Onkelinx (PS) de mogelijkheid om minderjarigen naar de volwassenenrechter te sturen bemoeilijkt en een veel strengere voorwaarden

gekoppeld dan vroeger het geval was. Ook de plaatsing van minderjarige criminelen in gesloten centra werd bemoeilijkt. Met Picqué klinkt nu een ander geluid.

Justitieminister Stefaan De Clerck blokte het idee af. De wet op de jeugdbescherming wordt voorlopig niet herzien. Tot grote spijt van kamerleden als Carina Van Cauter, die pleiten voor de afschaffing van de leeftijd om een criminele minderjarige naar de volwassenenrechter te sturen.

BEDENKINGEN

1. Het Brusseldebat werd sterk gestuurd door de visie van de politiebonden. Door sommige partijen werd het bovendien gecommunautariseerd om de discussie over een mogelijke fusie van de politiekorpsen te smoren. Dat is ongetwijfeld een verenging van de problematiek.

2. De gestemde wetten zijn weinig doeltreffend om de aangeklaagde criminaliteit in Kuregem en Brussel aan te pakken. De verzwaring van de maximumstraffen voor politiemensen werd onvoldoende doordacht en zal mogelijke daders maar weinig afschrikken. Ook de wet waardoor deurwaarders in plaats van politiemensen strafdocumenten betekenen, heeft slechts een marginaal effect in Brussel.

3. Uiteindelijk staan allerlei taboes een degelijk veiligheidsbeleid in de weg: de macht van de 19 burgemeesters over "hun" korpsen, het falende migratiebeleid, het falend jeugdbeschermingsbeleid, de institutionele blokkeringen... om er slechts enkele te noemen. Deze taboes verhinderen een degelijk gewapend bestuur en dat laatste is cruciaal om de illegale handel in Kuregem te stoppen. En dat moet je eerst doen, vooraleer je een nultolerantie afkondigt. Hoe langer deze taboes overeind blijven, hoe moeilijker het later wordt om het probleem op te lossen.

Het is bovendien erg naïef om te denken dat de onderliggende problemen tot Brussel beperkt zullen blijven. In Brussel komen ze nu acuut naar boven, mede door het institutionele imbroglia dat criminaliteitsbestrijding in het hoofdstedelijk gewest bemoeilijkt. Maar dit deint op termijn uit naar de rest van het land.

4. Wanneer jongeren met kalasjnikovs op de politie beginnen schieten, moeten keuzes worden gemaakt. Dan lijkt de jeugdbeschermingswet van 1965 niet meer aangepast aan deze tijd. Die wet kwam tot stand in een monoculturele samenleving waarin het gezag van Oom Agent en Mijnheer Pastoor nog pal overeind stonden, de gezinnen nog samenhangen en de criminele feiten veel minder gewelddadig waren dan die van nu. Ze is gemaakt in een optimistische periode, toen de sociale wetenschappen overspannen verwachtingen hadden over de maakbaarheid en de opvoedbaarheid van de mens, die onbeperkt schenen. In haar toepassing vertrekt ze nu nog altijd vanuit een westerse sociaal-wetenschappelijke aanpak, terwijl haar cliënteel voor een flink deel niet-westers is geworden. En tenslotte: een veertienjarige van 1965 was een heel andere persoon dan een veertienjarige van 2010. Maar de jeugdbeschermingswet bleef - op enkele kleine wijzigingen na - dezelfde. Deze wet grondig aanpassen zou dus een eerste prioriteit moeten zijn, zoals Charles Picqué terecht heeft gesteld. Maar dat willen de meeste politici nu net niet.

5. Dit was een televisiehype. Zo'n hype heeft het voordeel dat het probleem wordt aangekaart. Maar dan wel vaak in simpele en emotioneel gekleurde termen. En daarmee kan je complexe problemen als deze van de Brusselse veiligheid niet oplossen. Steeds meer laten parlementsleden zich meeslepen door dit soort hypes. Ze stemmen wetten zonder kennis te nemen van de empirische gegevens, die ze niet eens opvragen en die soms doelbewust door ministers worden achtergehouden.

De politici leggen verklaringen af die ze later niet kunnen waarmaken of die gevolgen hebben op andere terreinen waaraan ze niet gedacht hadden. Te veel parlementsleden springen te lichtzinnig om met hun taak. Soms is er onwil om een debat met argumenten te voeren. Kreten zijn veel leuker. Te vaak zijn er allerlei taboes. Dat alles samen dreigt het land onbestuurbaar te maken.

Gazet van Antwerpen, 2010.02.05, John De Wit

UP

Minister: Liever niet met taxi naar inburgeringscursus

Minister Eberhard van der Laan (Integratie) vindt het geen goed idee dat gemeenten vervoer regelen voor mensen die naar een inburgeringscursus moeten. Zeker het gebruik van dure taxi's ziet Van der Laan niet zitten. Dat antwoordde hij vrijdag op vragen van de PVV.

PVV'er Sietse Fritsma had aan de bel getrokken, omdat de gemeente Gouda taxi's inzet om inburgeraars naar hun cursus te brengen. Van der Laan zegt zich wel te kunnen voorstellen dat een gemeente in uitzonderlijke gevallen een handje helpt bij het vervoer. In Gouda wordt een deel van de inburgeringscursussen gegeven op een bedrijventerrein, dat moeilijk te bereiken is met het openbaar vervoer.

In Gouda maken tien mensen die moeilijk ter been zijn gebruik van de taxi. Dat geldt ook voor dertig inburgeraars die voor de les langer dan een uur zouden moeten reizen. Het gaat voornamelijk om moeders die nog niet kunnen fietsen,

zeker niet als ze kinderen mee moeten nemen. Daarom krijgen deze vrouwen fietsles.

Van der Laan vindt dat een goed idee. Omdat de gemeente ook nog bezig is een meer centrale locatie te regelen voor de inburgeringscursus, is hij niet van plan een stokje te steken voor het taxivervoer. Wel dringt hij er bij de gemeente op aan het vervoer zo sober mogelijk te houden. (ANP)

Algemeen Dagblad, 2010.02.05

[UP](#)

Netwerk van illegale mensensmokkelaars opgerold

De illegale mensensmokkelaars stopten mensen in vrachtwagens.

Het gerecht heeft tien verdachten aangehouden wegens mensenhandel. Ze verschijnen vrijdag voor de Brusselse raadkamer, zo is op het parket van Brussel vernomen. Dinsdag werden huiszoekingen gedaan in het Klein Kasteeltje in Brussel en in Antwerpen.

De tien verdachten zijn Koerden en Irakezen die illegaal in België verblijven. Ze zouden de voorbije maanden een honderdtal illegalen via de E40 van Brussel naar de kust gebracht hebben. De eindbestemming van de clandestiene migranten was Engeland.

Gewelddadige bendes

De verdachten, twintigers en dertigers, gebruikten parkings langs de autoweg in Groot-Bijgaarden, Wetteren, Drongen en Calais, die ze "als hun terrein" beschouwden, legde woordvoerder Jean-Marc Meilleur van het parket uit. "Er werden gewelddaden gepleegd tegen concurrerende bendes om de mensensmokkel uitsluitend voor zich te houden."

"Grote bedragen"

De daders vroegen 1.500 euro per persoon aan de clandestiene migranten om hen in een vrachtwagen te helpen zonder dat de trucker het merkte. De migranten kwamen vooral uit Afghanistan, China, Irak en Vietnam. Ze moesten ook een bedrag betalen bij het vertrek uit hun land. "Het gaat om grote bedragen van duizenden euro's", zei de parketwoordvoerder nog. (belga/vsv)

De Morgen, 2010.02.05

[UP](#)

Valkeniers legt Debie het zwijgen op

Bart Debie, veiligheidsexpert van het Vlaams Belang, moet van VB-voorzitter Bruno Valkeniers zwijgen over het veiligheidsbeleid. "Het is voor mij nu onduidelijk of ik nog de veiligheidsadviseur ben van de partij", zegt Debie.

Bruno Valkeniers was niet opgetogen met de kritiek van Debie in de media op het partijstandpunt rond nultolerantie en het inzetten van het leger tegen de criminaliteit in Brussel.

Debie zou hebben geweigerd om publiekelijk afstand te doen van zijn mening. Valkeniers had hier op aangedrongen.

Gazet van Antwerpen, 2010.02.05

[UP](#)

Van der Laan: Alleen een oen burgert niet in

DEN HAAG - Bijna 50 duizend 'nieuwe Nederlanders' zijn in 2009 begonnen aan een cursus inburgering. In 2010 denken de Nederlandse gemeenten 55 duizend nieuwe inburgeraars op cursus te krijgen. Dat heeft PvdA-minister Eberhard van der Laan (Wonen, Wijken en Integratie) vrijdag aan de Tweede Kamer geschreven.

In een prognose vreesde Van der Laan vorige zomer op 35 duizend inburgeraars te blijven steken. Vooral in grotere steden bleek de animo gering. Het gaat in deze cijfers om mensen die niet tot een cursus verplicht kunnen worden, omdat ze uit een EU-land komen of al te lang in Nederland wonen. Toch spreken ze geen Nederlands.

Van der Laan richtte een moreel appèl tot nieuwe Nederlanders – zijn term voor allochtonen – om voluit mee te doen in de samenleving. Voor wie een volledige cursus te hoog gegrepen is, zijn er 'instapcursussen' gecreëerd: 4.000 afgelopen jaar, 12.000 komend jaar.

'We spitsen het aanbod steeds verder toe op wat iemand echt nodig heeft, dus je bent een oen als je zoiets laat lopen', zei Van der Laan na de ministerraad. 'Ik wil dit op orde krijgen, want we hebben nog een voorraad van een paar honderdduizend mensen te gaan en er komen ook steeds nieuwe bij.'

de Volkskrant, 2010.02.05, Remco Meijer

[UP](#)

Multiculturele spanningen

Amsterdam | De Nederlandse hoofdstad is met 177 nationaliteiten een van de multicultureelste steden ter wereld. Die etnische verscheidenheid zorgt, zoals in iedere grote stad, voor spanningen. Allochtone Amsterdammers zijn oververtegenwoordigd in de werkloosheidscijfers en Antilliaanse en Marokkaanse jongeren halen trieste records in de jeugdcriminaliteit.

De gemeente Amsterdam telt iets meer dan 760.000 inwoners, terwijl in de grotere stadsregio Amsterdam, die 16 andere gemeenten waaronder Zaanstad en Amstelveen bevat, zo'n 1,3 miljoen mensen wonen. De cijfers die hieronder worden gegeven, zijn voor de gemeente Amsterdam.

De werkloosheid in Amsterdam ligt rond de 7,7 procent, dat is zowat 2 procent meer dan het landelijk gemiddelde. Opvallend is de werkloosheid onder jongeren, die pieken haalt van 18 procent, afhankelijk van de stadsbuurt. En het ziet er niet goed uit voor die werkloosheid. Vorig jaar werd berekend dat er dit jaar een fikse stijging in het verschiet lag, met in het bijzonder de jongeren die zouden worden getroffen. Het economisch onderzoeksbureau SEO zei in een onderzoek dat dit jaar het totaal aantal werklozen tot 14,3 procent van de beroepsbevolking kon stijgen. Die evolutie zal vooral de jongere werklozen treffen. De werkloosheid verdeeld naar etniciteit geeft aan dat allochtone Amsterdammers de grootste kansarme groep vormen. Zo'n 45 procent van de allochtonen, die de helft van de bevolking uitmaken, is werkloos. In heel Nederland ligt dat percentage op 18 procent.

Achterstandswijken

De kwaliteit van het basisonderwijs laat te wensen over, vooral in scholen in zogenaamde achterstandswijken. In totaal verlaat zo'n 25 procent van de kinderen het lager onderwijs met een leerachterstand van 1,5 tot 2 jaar. In een rapport van de Inspectie van het Onderwijs werd vorig jaar bezorgd gemeld dat het aantal lwoo-leerlingen op basisscholen bleef stijgen. Lwoo-leerlingen zijn kinderen van het leerwegondersteunend onderwijs, waarbij naast gewoon onderwijs extra ondersteuning wordt verleend. In Amsterdam ging het om een vijfde van het totaal aantal leerlingen. De meerderheid van deze leerlingen in grote steden als Amsterdam was jongen en allochtoon. Deze leerlingen, aldus de Inspectie, deden meestal niet mee aan de landelijke Citotoets. Die meet de competentie van leerlingen en is een belangrijke factor in het bepalen van het voortgezet onderwijs voor het kind in kwestie.

Amsterdam is met 177 nationaliteiten ook een van de meest multiculturele steden ter wereld. Die etnische verscheidenheid zorgt voor spanningen, met Antilliaanse en Marokkaanse jongeren die oververtegenwoordigd zijn in de jeugdcriminaliteit. De Nederlandse regering zegt dat jeugdige criminelen hard moeten worden aangepakt, maar voor een echte oplossing moeten ze ook uitzicht hebben op onderwijs en werk. Voor 2010 is heeft minister Eberhard Van der Laan (Wonen, Wijken en Integratie) een pak maatregelen aangekondigd met een naar eigen zeggen betere mix van preventieve en repressieve doelstellingen. Zo zullen burgemeesters een gebiedsverbod mogen opleggen aan hangjongeren en wordt supersnelrecht, waarbij drie dagen na een arrestatie een berechting volgt, mogelijk. Het lik-op-stukbeleid wordt dat genoemd. Daarnaast komen er nog een maatregelen waarbij "straatcoaches" en gezinsmanagers worden ingeschakeld om gezinnen bij de opvoeding van hun kinderen te helpen.

Meest criminele stad

Wat criminaliteit betreft, is de dalende trend in grote steden ook in Amsterdam te zien. Het totaal aantal aangiften van criminele feiten als diefstallen, moorden en overvallen lag in 2008 op 82.990, terwijl dat cijfer volgens politiebronnen in 2004 nog 86.823 was. Toch heeft de Nederlandse hoofdstad volgens cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek met 170 misdrijven per duizend inwoners het hoogste cijfer van het hele land. De stad stak in 2007 Utrecht voorbij als "meest criminele stad".

Sinds 2005 is de objectieve veiligheidsindex, die rekening houdt met vuurwapenincidenten, aantal niet-westerse allochtonen, werkloosheid, armoede en verloedering, status quo gebleven op 90 punten. De subjectieve veiligheidsindex, die weergeeft hoe Amsterdammers de veiligheid in hun buurt ervaren, staat op 78 punten en veranderde sinds 2006 nauwelijks. Voor beide indexen wordt 2003 als gemiddelde gesteld op 100 punten, wat aangeeft dat Amsterdam zowel naar objectieve als subjectieve maatstaven in zes jaar tijd veiliger is geworden.

De Morgen, 2010.02.06, Ayfer Erkul

[UP](#)

No Go (B)XL

Voor wie de wereld op die manier wil bekijken, bevestigt elk incident het centrale probleem: Vlamingen en Franstaligen kijken op een structureel verschillende manier naar politieke en maatschappelijke vraagstukken. De recente problemen in Brussel zijn dagenlang voorpaginanieuws in Vlaanderen. Politici en media roepen op tot zero tolerance en tot het fuseren

van de zes Brusselse politiezones. Franstalige politici en media hebben een andere analyse: de problemen zijn reëel, maar niet groter dan in pakweg Antwerpen; de lamentabele Franse situatie bewijst dat centralisering lang niet altijd de oplossing is; en meer middelen voor de politie zijn natuurlijk altijd welkom. Ook deze reacties werken imagovestigend: Vlamingen zijn repressief en willen telkens opnieuw de structuur van de instituties in vraag stellen, zeker waar het bevoegdheden betreft van Franstaligen (vinden Franstaligen), Franstaligen sluiten hun ogen voor de ernst van de problemen en denken dat geld van de overheid alles kan oplossen (vinden de Vlamingen). Het resultaat is dat we weer meer over onze eigen vooroordelen aan het praten zijn dan over de kern van de zaak, met name de situatie in onze hoofdstad. Alsof Vlaanderen en Wallonië disfunctionele, gescheiden ouders zijn van een onwillig en daardoor even disfunctioneel kind genaamd Brussel.

Om de realiteit te begrijpen, helpt het soms om er fictie bij te halen. Wat ik de afgelopen dagen hoorde en las over de situatie in Brussel deed me onwillekeurig denken aan de toestand in de Amerikaanse stad Baltimore, zoals die wordt getoond in de hooggeprezen tv-reeks The Wire. Baltimore kent verhoudingsgewijs veel moorden, maar net als in Brussel leven de meeste mensen er rustig en veilig. Toch is er een groot probleem. Naast de officiële economie heeft zich een illegaal circuit ontwikkeld waarin drugs-, vrouwen-, en wapenhandel in elkaar overlopen. Goed georganiseerde bendes hebben weinig of geen last van het politieoptreden. Wanneer criminele jongeren worden opgepakt, komen ze snel vrij of worden ze meteen vervangen door nieuwelingen. Voor de jongeren biedt de misdaad de beste garantie op sociale mobiliteit. Ook al sneuvelen er wel eens jongens bij interne afrekeningen en belanden er nog meer achter de tralies, in hun subcultuur weegt dat veelal niet op tegen de status die het hebben van zoveel auto's, geweren en vrouwen met zich brengt. Evenveel verdienen met 'gewoon' werk is nagenoeg uitgesloten. Voor een job die zoveel opbrengt, komen zij bijna nooit in aanmerking omdat ze te laaggeschoold zijn of hun imago tegen hebben wanneer zich aanbieden bij potentiële werkgevers.

Boven de hoofden van de gangsters en de politie speelt zich in elke stad een spel af waarbij politici bovenal begaan zijn met de publieke opinie en (dus) het behouden en, zo mogelijk, versterken van hun eigen macht. Vandaar dat Franstalige burgemeesters veelal geneigd zijn om tegen de fusie te pleiten (bij een fusie verliezen ze immers de controle over de politie van hun gemeente). Vlaamse burgemeesters zouden allicht net hetzelfde redeneren, maar in de Brusselse praktijk zijn de burgemeesters nu eenmaal Franstalig. En hun afwijzende reactie biedt de Vlamingen dan weer de mogelijkheid om de Franstaligen af te schilderen als wereldvreemd of, erger, obstructionistisch. In het huidige klimaat is dat een strategie die electoraal gesproken altijd loont.

Van die verdeeldheid wordt de getergde burger natuurlijk niet beter. Op het terrein profiteren enkel de criminele jongeren van deze situatie. Of preciezer: de leiders van de bendes profiteren ervan. Als de conflicten verder escaleren zullen het bovenal de jongeren zijn die worden afgevoerd, als misdadiger of als lijk. Zij kunnen enkel gered worden wanneer er een goed gestructureerd plan komt waarbij ordediensten, sociale werkers, onderwijzers, ouders en werkgevers samen proberen om hun een toekomst aan te bieden in het legale circuit. Zero tolerance kan misschien, een tijdlang, een onderdeel vormen van zo'n plan. Maar het is een illusie te denken dat hiermee alle problemen opgelost kunnen worden. Niet de machtsstrijd tussen partijen, burgemeesters en politiechefs moet centraal staan in het debat. Wel de veiligheid en toekomst van de Brusselaars, alle Brusselaars. Als Vlamingen en Franstaligen het daarover niet eens geraken, dan zijn ze niet waard samen de hoofdstad te besturen.

Geert Buelens is schrijver en hoogleraar Moderne Nederlandse Letterkunde aan de Universiteit Utrecht. Zijn column verschijnt tweewekelijks op zaterdag.

De Standaard, 2010.02.06

UP

Omvangrijke diefstal van paspoorten in Europa

DEN HAAG - In Europa zijn sinds 1995 uit overheidsgebouwen en diplomatieke posten ruim 340.000 blanco paspoorten, identiteitskaarten, visumstickers en rijbewijzen gestolen.

Dat meldt NRC Handelsblad zaterdag. De krant baseert zich op cijfers van het Korps Landelijke Politiediensten, dat put uit het Schengen Informatie Systeem.

Volgens NRC zijn er tussen 1998 en 2006 uit zes Nederlandse diplomatieke posten 1841 blanco reisdocumenten onttrokken. Het ministerie van Buitenlandse Zaken zou na de inbraken de beveiliging hebben verbeterd.

Zowel het KLPD als Buitenlandse Zaken kon de cijfers uit NRC zaterdagochtend nog niet bevestigen.

Blanco reisdocumenten zijn vele honderden tot duizenden euro's waard op de zwarte markt. De georganiseerde criminaliteit handelt er in. De paspoorten zijn vooral in trek bij mensenhandelaren.

de Volkskrant, 2010.02.06

UP

'Wij zijn bang van onze pubers'

Alloctonen zijn ook slachtoffer — Een hogeschool moet de deuren sluiten omdat studenten er niet meer veilig heen kunnen. Is dit nu een no-go area, of wordt een reeks faits divers opgeblazen? Twee dagen rondlopen doet soms even nuanceren, maar levert ook alarmerende getuigenissen op over een haast maffieuze angstcultuur. Kuregem getuigt.

Kuregem. Grondelstraat of Rue des Goujons. Van Lintstraat. De straatnamen en het weer herinneren je eraan dat je in België bent. Maar of je nu houdt van een mediterrane sfeer of er een hekel aan hebt: dit is onbetwistbaar een Maghrebijnse enclave waar autochtone Belgen een kleine minderheid vormen. Waar elders dan op de Bergensesteenweg zie je grote reclameaffiches voor Renö Sennik - Renault Scénic in het Turks - of voor Western Union, dat amper 8 euro kosten aanreken voor wie 150 euro naar Marokko wil sturen? Waar hebben theehuizen cafés verdrongen, hebben restaurants namen uit de sprookjes van 1001 nacht en worden in de klerenwinkels djellaba's verkocht? Kuregem is berucht als een oord van rellen, overvallen, pesterijen. Dat weet je uit het nieuws, en je ziet in de goten de glasresten van vandalisme en auto-inbraken. Op sommige straathoeken staan intimiderende groepjes allochtone haantjes met een wie-doet-ons-wat-attitude. Niemand schijnt veel te geven om verkeersregels, auto's worden hier en daar plompverloren midden op het trottoir geparkeerd. In sommige straten is de verloedering schrijnend: opengescheurde vuilniszakken, braakliggende terreinen, en achtergelaten kapotte tv's en divans. De ideale broedplaats voor normvervaging en kleine criminaliteit.

Maar dan draai je een hoek om, en sta je op een bevallig pleintje met een Turkse tandarts, een Marokkaans restaurant, een Pakistaanse nachtwinkel en zowaar nog een Belgisch volkscaféetje. Dan zie je dat de wegen netjes onderhouden worden en dat de stadsdienst volop bezig is met de heraanleg van een plein met minivoetbalgoaltjes. En vraag je je af wat dit in 's hemelsnaam te maken heeft met no-go areas: een term bedoeld om de onveiligste stukken van wereldsteden als New York, Rio of Johannesburg aan te duiden. Wijken waar je met de bibber op het lijf rondloopt, wat hier toch allerminst het geval is. Overdag toch niet.

Toch is dit de wijk waar in januari en februari 25 studenten van het Institut Supérieur Industriel de Bruxelles (ISIB) overvallen werden, waardoor de directeur van deze instelling besloot de lessen te schrappen en alles over te plaatsen naar een veel te krap gebouw in hartje Brussel. Op ontdekkingstocht dus, beginnend aan het Zuidstation.

1. URSULA

In de onschuldig ogende Onderwijsstraat, net voor de wasserette waar de kwelgeesten van de studenten 's ochtends vroeg vaak rondhingen, botsen we op Ursula, een Poolse met lang blond haar. 'Toen ik hier net woonde, dacht ik: wat voor jungle is dit? Als jonge vrouw word je wel eens vaker nagefloten, maar zoals hier had ik het nog nooit meegemaakt, in geen enkele wijk of stad - je achtervolgen, lelijke dingen roepen, intimideren. Maar na enkele weken was het voorbij. Omdat ze weten dat ik hier woon, denk ik.'

2. REDOUAN

Donderdagnamiddag. De directeur van het ISIB trekt - gevolgd door een Nederlandse cameraploeg - voor het eerst weer met een groep studenten naar het gebouw in de probleemzone. De ateliers voor de praktijklessen konden immers niet mee verhuisd worden. Een van de studenten die van het onveilige metrostation Clemenceau naar het ISIB lopen - langs de uitgebrande politiekazerne in de Van Lintstraat - is Redouan: een jongen van Marokkaanse origine die op korte tijd tweemaal overvallen werd, mes op de keel.

'De eerste keer heb ik al mijn geld en mijn gsm afgegeven. De tweede keer was om acht uur 's ochtends, toen ik op weg was naar mijn examen chemie. Opeens was ik omsingeld door een groep van wel tien man, zwarten deze keer. Ik zei dat ik geen geld op zak had. Na die eerste overval was ik slimmer geworden. Ze hebben me dan bang gemaakt en gefouilleerd. Toen ze zagen dat ik inderdaad niets had, namen ze mijn hoed en mijn bril af. Ik heb hen gesmeekt die bril terug te geven, en dat hebben ze gedaan. Ik heb zelfs nog merci gezegd. Je moet wel, er valt met die kerels niet te spotten: ze bedreigen je met de dood.'

Redouan is vandaag niet bang omdat de groep begeleid wordt. 'Maar hoe moet het volgende week? Het is allemaal zo bizar. Ik zit mijn tweede jaar op deze school, en tot in december heb ik nooit last gehad. Ze hebben ons duidelijk als doelwit uitgekozen. De enige manier om te voorkomen dat we opnieuw overvallen worden, is ons alleen nog in grote groepen verplaatsen.'

3. Schooldirecteur FRANCOIS DEBAST

In de gebouwen van het ISIB in de troosteloze Grondelstraat toont directeur Debast zich erg trots op zijn studenten. 'Maar als ik zie hoe goed ze elkaar steunen, maakt me dat ook een beetje bang. We moesten gewoon minstens een poosje weg uit dit gebouw. Voor de veiligheid van de studenten, maar ook om een escalatie te voorkomen. Wat als enkelen van hen het in hun hoofd halen zelf ook een breekmes mee te nemen, en het te gebruiken? Ik wil niet meemaken dat we straks

niet alleen slachtoffers, maar ook daders op onze school hebben.'

Debast is ervan overtuigd dat de wijk rond de school het doelwit is van een georkestreerde actie. 'Op 25 jaar werd er drie keer een leraar of student overvallen in deze wijk, en nu opeens 25 op twee maanden. De enige verklaring is dat een organisatie die achter de handel in drugs, wapens en gestolen auto's zit, het jeugdige schorremorrie gebruikt om pottenkijkers af te schrikken. Dat gaat van beledigingen en verwensingen aan het adres van iedere passant die er kwetsbaar uitziet, tot met een gestolen auto de showroom van de Renaultgarage binnenrijden en er een molotovcocktail in gooien. Er heerst een klimaat van straffeloosheid in deze wijk, en er zal een sterke aanpak nodig zijn om hier opnieuw een rechtsstaat te installeren. Ondertussen probeer ik ervoor te zorgen dat de studenten in veel te krappe lokalen in de Koningsstraat toch een degelijke opleiding krijgen. Niet alleen tot ingenieur, ook tot mens: ik zou niet willen dat we racisten creëren in onze eigen instelling.'

4. PATRICK MICHAUX, straatveger

Onder het stadspersoneel staat de Grondelstraat ook bekend als 'rue des carjackings'. Op een rustige woensdagnamiddag tel ik drie auto's met stukgeslagen ramen. De oogst van de dag, tot dusver. De goten in deze nochtans zo rustig ogende straat liggen bezaaid met gebroken glas. Vorige week hebben jongeren uit de wijk hier nog een avondlijke raid uitgevoerd, waarbij tientallen autoruiten sneuvelden en één wagen in brand gestoken werd. Toch zien we iemand doodleuk zijn Renault parkeren.

'Ik woon hier al zeven jaar', zegt de eigenaar, een Franstalige Brusselaar. 'De daders zijn jongens uit de wijk, ze weten welke auto's van de buurtbewoners zijn. Die laten ze met rust, als je niets van waarde achterlaat tenminste. Maar zet hier een auto met een buitenlandse nummerplaat, en het duurt geen twee uur voor de ruiten ingeslagen zijn.'

Dan schuifelt Patrick voorbij, een onverstoorbare straatveger die als Sisyfus dagelijks aan dezelfde klus herbegint. 'Je moet het als een uitdaging zien, anders geef je het op. Ik ben een beetje een filosoof. Je kunt kiezen tussen haat voor het crapuul, of voor sympathie voor de fatsoenlijke bewoners die dankbaar zijn dat je het steeds weer komt opruimen. Ik kies voor het laatste. Het is hier trouwens niet onaangenaam werken overdag. Als je 's avonds maar tijdig weg bent, als ze auto's in brand steken en zo.'

5. LOUIS FERRAN, huisarts

In de Moderne Schoolstraat, opzij van het ISIB, vergapen we ons aan een onwaarschijnlijke stadskanker. Op de plaats van een afgebroken hoekpand zijn de fundamenteën gelegd voor een nieuw gebouw. Toen kwamen er financieringsproblemen. Twee jaar later houden de ondergelopen fundamenteën het midden tussen een eendenvijver en een openbare stortplaats. Voetstappen over het gebroken glas. Een wat oudere man met een versleten dokterstas - bewust versleten, je moet niet om problemen vragen.

Dokter Louis Ferran blijkt Nederlands te spreken, een exotische taal in deze wijk. Hij werkt hier al dertig jaar, en is lid van een wijkgezondheidscentrum dat patiënten behandelt tegen een sociaal tarief. Ferran is geëngageerd, maar niet blind.

'De kansarmoede zaait de kiemen van de criminaliteit. Jongeren die opgroeien zonder enig perspectief op de arbeidsmarkt gaan zich misdragen. Vooral zij die thuis niet goed opgevangen worden. Ik kom als huisarts overal, en ik kan wel zo'n beetje voorspellen met welke kinderen het fout zal lopen. Een afwezige vader, een te sterke moederbinding bij de jongens, een verkeerde schoolkeuze. Je ziet het zo gebeuren. Maar zero tolerance zal niet helpen. Door daar veel over te praten, hitsen ze die jongeren juist op. Ze hebben lol in zo'n kat-en-muisspel.'

Zelf is de huisarts één keer overvallen. 'Ik ben relatief veilig, omdat ik bekend ben in deze wijk. Ik heb ook geleerd altijd het hoofd recht te houden. Zo geef je tenminste niet het signaal dat je bang bent.'

6. YOUSSEF en BILAL, hangjongeren

Op de hoek van het Albert I-square ligt café Pony Express, dat bekendstaat als een hol van drugsdealers. Hier is het dat onze fotograaf Michiel Hendryckx vorig jaar werd overvallen, en ook nu blijkt het - zoals haast overal - onmogelijk mensen te fotograferen zonder herrie te krijgen. Voor het café stoppen voortdurend auto's. De chauffeur blijft zitten, terwijl de passagier vijf minuutjes binnengaat. In het café huist een groep zware jongens, onder leiding van een boeventronie met een litteken over zijn hele gezicht. Al wat eruit komt, zijn verwensingen aan het adres van pers en politie. Ik ben snel weer buiten.

Daar staan op de hoek vier jongens van achttien, van wie grapjas Youssef en zijn maatje Bilal het hoge woord voeren. Van de overvallen op de studenten weten de jongens niets - of toch: de daders kwamen uit een andere wijk. En voorbijlopende meisjes pesten, doen ze dat ook niet?

'Een beetje proberen te versieren wel natuurlijk', lacht Youssef. 'Dan loop ik een beetje mee en zeg dat ze een mooi

kontje hebben, en dat ik daar wel eens aan zou willen likken. Maar altijd lachend, nooit agressief of beledigend.'

Zou het niet beter zijn als ze iets om handen hadden in plaats van op straat rond te hangen? 'Geef ons dan iets te doen! Werk vinden is onmogelijk. Als ze lezen dat je uit Anderlecht komt en Marokkaan bent, willen ze je niet. En verder gebeurt hier nooit iets. Er is een nieuwe coördinator van de wijkanimatie, en die stelt onmogelijk hoge eisen aan zijn team. Daarom is er geen enkele animator meer die ons een beetje kent. Wij speelden vroeger nog geregeld voetbal, maar voor onze jongere broertjes is zelfs dat er niet meer.'

7. 'FATIMA'

We komen aan de Bergensesteenweg, een winkelstraat met de kwalijke reputatie een gauwdievenparadijs te zijn. Bij valavond heerst er echter een bruisende, gezellige drukte. Fatima - een schuilnaam die ze zelf kiest - is een 38-jarige vrouw van Marokkaanse origine. Modern gekleed, met een hoedje dat strategisch gekozen lijkt om het hoofd te bedekken zonder een sluier te dragen. Echt bang is ze niet als ze hier winkelt. 'Ik ben hier ten slotte opgegroeid.' Maar ze is wel op haar ongemak als ze langs groepjes jongeren moet passeren. Zeker aan de uitgang van het metrostation. 'Jaren geleden, toen ik hoogzwanger was, hebben ze op de noodknop van de roltrap geduwd terwijl ik erop stond. Ik ben toen bijna naar beneden getuimeld, en zij maar lachen. Ze zagen niet eens in dat ik mijn kindje had kunnen verliezen.'

'Kleine criminaliteit verpest onze levens hier. Vroeger hadden mijn man en ik allebei een auto. We werken fulltime, we konden dat betalen. Maar een garagebox is te duur, en een auto zonder garage heeft geen zin. In het laatste jaar dat ik mijn auto had, heb ik hem één keer aangetroffen in de straat met een wiel eraf gegeven en één keer zonder koplampen. Kennelijk had iemand die nodig.'

Als ik opmerk dat iemand toch gezien moet hebben wie dat gedaan heeft, lacht Fatima bitter. 'Niemand durft iets te zeggen. Angst voor de gevolgen. Een poosje geleden zijn op één avond van alle auto's op het Albert I-square de ruiten ingeslagen. Gewoon uit vernielzucht. Een vriend van mijn vader, een man van zeventig jaar, heeft dat zien gebeuren: de dader was een ventje van een jaar of vijftien uit de wijk. Die bejaarde man is naar hem toe gestapt om te zeggen dat hij iets heel slechts gedaan had, en dat hij het zou vertellen aan zijn ouders. Dezelfde avond belde die jongen aan bij die bejaarde man. Hij had een fles met een brandbaar goedje bij en een aansteker. "Als je iets zegt, steek ik je huis in brand.'

Fatima zucht. 'Vroeger werden zulke dingen geregeld door de papa's onderling. Nu zijn de jongeren brutaler dan ooit geworden, en de vaders laten betijen. En van de politie hebben die jonge gastjes ook geen schrik. Je moet al iets heel ergs uithalen voor je in de gevangenis belandt, en als je daarvan terugkeert, vinden je vrienden je opeens een stuk cooler.'

Thuis heeft ze een jongen van dertien. 'Mijn man en ik leven met één doel voor ogen: voorkomen dat hij ook zo wordt. Dat betekent helaas dat we onze zoon veel moeten verbieden. Ik speelde vroeger met mijn broers en zussen op straat. Voor mijn zoon is dat absoluut verboden terrein. We laten hem veel aan sport doen, maar niet in deze wijk. Hij gaat naar een goede school in Brussel-centrum, en hij voetbalt in Schaarbeek - waar er veel meer sociale controle is. En we hopen dat het familiale voorbeeld hem op het rechte pad houdt. Mijn man, mijn broers en zussen en ik werken allemaal. Ik weet ook dat het crisis is, maar mensen die hun leven lang werkloos zijn: dat is toch omdat ze niet willen werken?'

Als ik Fatima bedank voor haar openhartigheid, zegt ze: 'Je bent verrast, omdat ik dat zeg als moslima. Maar het is geen kwestie van ras of geloof. Ik geneer me dood dat een groot deel van dat jong crapuul van Marokkaanse origine is. Maar wij serieuze Marokkanen zijn ook slachtoffers, als er vanaf de derde verdieping een gek met een vuurwapen staat te zwaaien, waardoor alle winkelende mensen in doodsangst moeten wegduiken. Het is de angst voor onze eigen pubers die ertoe leidt dat het van kwaad naar erger gaat. Ik wou dat ik kon verhuizen, weg uit deze buurt. Jammer genoeg kunnen we ons dat niet veroorloven.'

8. ABDELHAMID en zijn vader

In een zijstraatje, met zicht op de Bergensesteenweg, zit een bejaarde moslim in djellaba op een klapstoeltje naar de mensen te kijken. Mohamed is zeventig, maar ziet er 85 uit. Hij is gebroken door veertig jaar hard werken, zegt zijn zoon Abdelhamid, die bij de transportmaatschappij MIVB werkt. Abdelhamid en Mohamed zijn hoffelijk, al hebben ze geen hoge pet op van de media. 'De negatieve berichtgeving is gevaarlijk. Een reporter van La Dernière Heure heeft binnen de zes uur een kalasjnikov kunnen kopen. Wat zegt dat? Als ik genoeg geld heb, koop ik binnen het uur een vliegtuig. Dit is niet de schurkenwijk waarover je in de kranten leest. Er zit kaf tussen het koren, dat zal ik niet ontkennen. De indruk wordt gewekt dat alle kleine criminelen uit Noord-Afrika komen, en die indruk is verkeerd. De Noord-Afrikanen zijn armer dan de Oost-Europeanen: die hebben meer geld, ze zijn beter georganiseerd, en daarom komen zij overal mee weg terwijl de kleine jongens tegen de lamp lopen.'

Wonen ze dan nog graag in Kuregem? 'Wat is graag? Het grootste probleem is het gebrek aan respect van die jonge kereltjes. Een grote mond tegen iedereen. Ook tegen mijn vader. Ze lachen hem uit, een respectabele oude man die zijn rug heeft gebroken met een leven van hard werken. Dat is het probleem hier, niet de verkoop van kalasjnikovs.'

De Standaard, 2010.02.06, Steven De Foer

UP

Extra agenten waken over nultolerantie in Anderlecht

In de nacht van zaterdag op zondag hebben in Anderlecht extra ingeschakelde politieagenten gewaakt over de nultolerantie tegen criminaliteit.

In de wijk Kuregem werden vier processen-verbaal opgesteld. Eén minderjarige moet voor de jeugdrechter verschijnen.

Zaterdagavond werden vier jonge boefjes uit Anderlecht wel weer vrijgelaten door een plaatsgebrek in de jeugdinstellingen.

In Anderlecht bereikte het veiligheidsgevoel de voorbije weken een absoluut laagtepunt. Sinds het invoeren van de nultolerantie werden al zeventien jongeren opgepakt.

Gazet van Antwerpen, 2010.02.07

UP

Nultolerantie in Kuregem: al 17 jongeren opgepakt

In de wijk Kuregem in Anderlecht zijn sinds de invoering van de nultolerantie 17 minderjarigen opgepakt, meldt de nieuwsdienst van de openbare omroep. Afgelopen nacht waren er opvallend meer agenten op straat. Ze voeren geen systematische identiteitscontroles uit, maar treden meteen op bij incidenten.

Het grote probleem blijft echter de gerechtelijke opvolging. Dit weekend werden nog enkele minderjarigen opgepakt na een aantal handtassendiefstallen, maar zij zijn intussen vrijgelaten. (sam)

De Morgen, 2010.02.07

UP

REAGEER!